

VAJAT ERP

DOK HOLIDEJ

čovjek koji pravi kišu

BROJ 136

CENA 2 DINARA

**SVAKOG DRUGOG
ČETVRTKA**

**NAJLEPŠE
LJUBAVNE PRIČE**

**SVETSKI HIT
SVETSKI HIT**

ZLATNI

KUPIDON

Vilijam · Mark:

**ČOVEK KOJI
PRAVI KIŠU**

Naslov originala:

William Mark — RAINMAKER

Copyright by
Martin Kelter Verlag 1971

ČOVEK KOJI PRAVI KIŠU

Iznad žutog peska je svetlucalo. Usijana vrela sunčana lopta klizila je po azurno plavom nebu Arizone, stvarajući paklenu žegu i isušujući zemlju. Busenje trave se sve više povijalo. Klonulo je delovalo i žbunje meskvite, inače veoma otpornog rastinja.

Jedino pesku žega nije mogla da naškodi. Naprotiv, kao da su se pesak i sunce udružili da unište sve što postoji.

Isušeno rečno korito malog Indijan potoka bilo je sada putanja za čoveka koji je grabio oborene glave. Kroz dugi niz godina rad je povio njegova široka snažna leđa. Nosio je izbledeli šešir, sivu košulju, smeđe farmerice pričvršćene naramenicama do pod samo pazuhu. Na čizmama su se nadvatao debeli sloj žutog peska. Na desnom bedru je nosio tanak remen sa futrolom i prastarim revolverom. Imao je brkove i tamno smeđe izborano lice. Odmicao je korak po korak kroz suvo

rečno korito. Bio je to tužan prizor, tužan kao i ceo kraj.

Pošto je prevalio jednu milju, napustio je rečno korito, uspeo se na okomitu obalu i zastao zaklonivši oči levom šakom.

Pred njim se pružao pust predeo, obrastao tu i tamo poluosušenom meskvitom. Istočno se pružao u daljini venac niskih planina. Sunce ovde nije imalo istu snagu kao na jugozapadnoj strani obronaka, gde je sve bilo sprženo.

Čovek je pošao još dvadesetak jardi napred, a onda ponovo zastao i nasvukao šešir na čelo.

Iako je Vilijam Korner već godinama navikao na ovaj svetli, vreli predeo, morao je da žmirka, zaslepljen prepodnevnim suncem.

Rančer se odlučio na ovaj naporan put kroz korito Indijan potopa, da bi potražio bačve za kišnicu koje je postavio pre dva dana. Uz beskrajne napore on i njegov sin su odvukli bačve i napunili poslednjim

ostacima ovde koja se još zatekla na ranču.

Sada kada je bačva stajala pred njim, mogao je da visi isušeno tle, suvo kao barut. Duge na barutu počele su da se uvijaju od žege i rasušuju. Sva voda je istekla.

Očajni rančer je sada okrenuo glavu na drugu stranu prema udoljici. Tamo je stajalo krdo. Činilo mu se da njegova goveda gledaju baš u njega dok stoji kraj praznog bureta. U svakom slučaju i da voda nije istekla, ne bi je bilo dovoljno da napoji celo krdo. No, sama činjenica da tu stoji jedno veliko bure, delovala je na goveda umirujuće. Arizona goveda pripadale su žilavoj rasi, koja nije tražila mnogo vode.

Nedeljama je rančer nekako uspevao da preživi sa vodom koju je imao. U početku su skretali vodu iz Indijan potoka, no kad je i to presušilo, napajali su stoku sa vodom koja se zatekla na ranču. Tako je trajalo neko vreme, a onda je i na imanju nestalo vode. Na svoje veliko užasavanje rančer je ustanovio da je i ono malo vode iz bačvi isteklo.

Pre nego što se vratio kući, sagnuo se da osmotri oštećenu dugu i ustanovio da se ona nije slomila, nego je izbušena metkom!

I ovog puta su mu izbušili bačvu, njegovu poslednju bačvu!

I da nije bilo toga, suša ga je već dovela u očajan položaj. A, eto pokazalo se još i to da postoje ljudi koji u ovakvim slučajevima bezočno i surovo oduzimaju govedima i poslednju kap vode.

Životinje su stajale na žegi obo-

rene glave. Nesrećni čovek ih je posmatrao, nesposoban da bilo šta učini. Podigao je pogled prema brežuljcima, a onda prema savani. Međutim, ovog puta više nije, kao što je ranije činio, pokušavao da otkrije tragove razbojnika.

Bil Korner je bio suviše umoran da to čini. Prešao je put do pašnjaka pešice, da konja ne bi nepotrebno zamarao. Sada mu je predstojao isti toliki put od tri sata nazad na ranču.

Išao je obalom potoka sasvim lagano i još jednom pogledao krdo, razmišljajući koliko će ove životinje još moći da izdrže. Ako se čudo ne dogodi, goveda su izgubljena, a time i sve njegovo imanje.

Jer šta je predstavljao ranč bez goveda? Nekoliko soba, nekoliko šupa, štala, koral. Bezvredna gomila starih dasaka.

Kada je rančer pred sobom ugleđao dvorište svog imanja bilo je gotovo dva sata. Onako umorno i ubijeno žegom, za povratak mu je bilo potrebno jedan sat više.

Ispred koral stajao je mladić srednjeg rasta kovrdžave bujne plave kose, koja mu je padala ispod oboda šešira na čelo. Imao je sveže preplanulo lice i svetle oči kao i stari.

Ben Korner bio je dobroćudan kao i njegov otac. Živeo je sa starom crkinjom na imanju Džesikom, koja je pre dvadeset četiri godine došla kod Kornerovih, u vreme kada je imanje bilo dva puta veće nego danas i na njemu radilo pet kauboja. U vreme kada je Korner imao toliko goveda, koliko u ovom

kraju možda danas ima još samo Klanton ranč.

Stara Crnkinja je ostala verna porodici i posle smrti Benove majke a i posle odlaska kauboja sa imanja. Momci su odlazili jedan po jedan zato što više nije bilo novaca za njihove plate. Džesi je ostala i onda kada je ranč bio tako mali da je još jedva prehranjivao oca i sina. Verna duša nije već godinama dobijala platu.

Ben nije imao lepo detinjstvo. Kada je malo odrastao ranč je upravo počeo da propada. Međutim, to nije bila rančerova krivica. Naprotiv, stari Korner je učinio sve što je mogao da spase imanje. Na žalost, posle prvih dobrih godina sve je pošlo nizbrdo. Da li je tome krivo sunce Arizone, koje je i pre četvrt stoleća peklo kao i sada, ne može se znati. Tek, rančer nije nikada odustajao da čini sve što je u njegovoj moći.

Propast Kornerovog imanja izazvana je nečim sasvim drugim. U ovom kraju, naime, bilo ljudi koji su pošto poto hteli da Korner ranč propadne.

Potrajalo je prilično pre nego što je to Vilijam Korner primetio. Uostalom, i nije bilo jednostavno to ustanoviti. Tim pre što nisu uvek isti ljudi izazivali njegovu nesreću. To nije činjeno planski, nego su podmuklost i zlonamernost dolazile povremeno, od slučaja do slučaja.

Počelo je to pre sedamnaest godina kada mu je umrla žena. Tada su na njegovom imanju radila dva kauboja — lopova. Potkradali su ga. Morao je da ih otera sa imanja. Ubrzo zatim neko mu je oterao sa

pašnjaka dobar deo krda. U početku zbog veličine krda to nije primetio, sve do dana kada nije otkrio tragove. Krađa stoke je prestala, ali je zato nekoliko godina kasnije imao nesreću prilikom kupovine jednog krda. Terajući stoku prema Preskotu usput je izgubio trećinu grla. Kada se vratio na imanje, zatekla ga je rđava vest: ukradeno mu je bilo nekoliko konja koji su predstavljali značajan deo njegovog imanja.

Onda je ponovo nastupilo primirje. Međutim, krdo više nije bilo tako veliko kao ranije.

Izgleda da je sudbina bila nemilosrdna prema Korner ranču. Prilikom sledeće prodaje ponovo je doživeo nepriliku. Ovog puta je bio sasvim siguran da se ne radi o slučajnosti, nego da je neko namerno i svesno hteo, da mu naškodi.

Prevarili su ga!

Posle toga je i poslednji kauboj napustio imanje. Bilo je toliko posla i sve se svalilo na leđa Bila Kornera. U to doba njegov sin je bio još poluodrastao, ali je dirindčio kao odrastao čovek. Bez obzira na sve napore, propast imanja više nije mogla da se zaustavi. Svi naponi kao da su padali u vodu.

Pod teretom godina i napora, Bil Korner je ostario pa tako više nije mogao da rizikuje da napusti ovaj kraj, da bi počeo na nekom drugom mestu. Osim toga, nije ni mogao da ostavi zavičaj koji je stvorio pre gotovo pola veka. Zavičaj u kome se nalazila humka njegove žene, zemlja na kojoj je godinama radio kao robijaš u kamenolomu.

U međuvremenu proteklo je još pet godina. U tom periodu bilo je

i svetlih trenutaka, izgledalo je povremeno kao da će stvar uzeti bolji tok. No, to je samo bila varka.

Najbolji dokaz koliko je Kornerov ranč bio velik i jak, jeste to, što je trebalo gotovo dve decenije da bude uništen i doveden do stanja u koje se sada nalazio.

Godinama rančer više nije pomišljao na to, a nije ni imao razloga, da su se neki ljudi okomili na njega. Prosto, verovao je da je to njegova lična nesreća koja ga je gurala sve niže i niže. Sada je, na primer, došla suša.

U to je verovao do pre nekoliko dana. No, pošto je video bačvu probušenu metkom, shvatio je da su se ponovo ljudi okomili na njega, želeći njegovu propast.

Ovog puta su ga najteže pogodili. Krdo je i bez suše bilo tako malo, da je jedva obezbeđivalo opstanak tri osobe na ranču.

Zar već nije bilo dovoljno užasno što je u ovom paklenom kraju žega počinjala još u maju i što je u junu savana već bila osušena i spaljena. Zar je trebalo još da dođu ljudi i da na ranč, koji je i onako na umoru, ispale smrtonosni hitac.

Kakve li su to osobe koje jašu pašnjacima i pucaju u doba najžešće suše u bašve sa preostalim kapima dragocene vode.

Bili su to razbojnici!

Rančer nije obavestio svog sina o ovom što je otkrio, jer nije želeo da tog mladića optereti takvim stvarima. Mladi Ben je bio jako otporan i žilav. Međutim, bio je veoma osetljiv, kao uostalom i otac. Starome je to bilo poznato i pazio je da ga ne povredi.

Sada je došao minut pre dvanaest i istini se moralo gledati u oči. Stari čovek je morao sasvim otvoreno da govori sa svojim naslednikom.

Mladić, naslonjen na ogradu koralu, gledao je oca i sklonio šešir sa čela.

— Ah, to si ti oče. Ja sam te već tražio preko kod konja i kod ambara. Džesika je odavno pripremila obed. Pasulj mora da se u međuvremenu ugljenisao.

Tek tada je mladi Ben primetio debeli sloj prašine na očevim čizmama. Odavno je razmišljao o tome kako to da otac dolazi iz pravca potoka.

— Da nisi možda bio gore da tražiš stare izvore?

Starac odmahnu glavom.

Ben, koji je inače bio veoma ozbiljan momak, široko se nasmeja.

— Oče, ti si još u toku zime tražio izvore i pre dva meseca takođe. Nema ih, veruj mi, tata.

Starac je sad stajao ispred mladića od koga je bio viši za glavu. Spustio mu je ruku na rame i pogledao ga pravo u oči.

— Slušaj, Ben, ja nisam bio da tražim vrela, nego kod krda.

Mladi Ben obrisa nadlanicom čelo, pokušajući uzalud da skloni pramen plave kose.

— Kod stoke? Ali gde ti je riđan? Upitavši to, mladić se okrete prema koralu i ispod nadstrešnice ugleda očevog konja. — Riđan je ovde!

Stari Korner još uvek nije sklanjao ruku sa mladićevih ramena.

— Moram ti nešto reći, Ben!

Mladić iznenada oseti u grudima neki neprijatan predosećaj.

— Možda bi bilo bolje da mi to kažeš posle jela, tata.

— Ne, sine, moram ti sada reći.

Onda je Bil Korner obavestio svog sina u nekoliko reči o onome što ga je odavno mučilo — što je prećutkivao. Govoreći mu surovu istinu, osetio je duboku tugu, jer njegov Ben i onako nije imao ništa od svoje mladosti. Od najranijeg detinjstva samo rad i ništa drugo.

Mladić je i sam znao kako je život na ranču težak i paklen, no ipak kod njega verovatno još nije postojala savest o svoj težini situacije. Zbog toga je otac odlučio da mu otvori oči.

Sada, kada je osamnaestogodišnji dečko bio obavešten o svemu što je oca već dugo mučilo, grlo mu se steglo.

— Veoma mi je žao, oče — jedva je procedio preko usana.

Starac se okrete i ćutke prođe dvorištem prema rančerskoj kući.

Mladić je pogledao očeva povijena leđa i prvi put u životu shvatio šta ga je to tako rano savilo i učinilo starcem. Prvi put mu se sva surovost i gorčina života pokazala u pravoj veličini.

Rančer je stajao u kuhinji i kroz prozor gledao u dvorište. Video je mladića kako ispod nastrešnice izvlači jedna laka kola, a zatim u njih upreže sivca. Kada je primetio da mladić kreće prema ambaru, naglo je otvorio prozor.

— Šta smerаш, Ben?

— Odneću staru bačvu u grad oče.

— Staru bačvu?

— Da — odgovori mladić i nastavi put.

Nekoliko minuta kasnije kotrljao je bačvu preko dvorišta.

Starac je izašao pred kuću.

— To nema nikakve svrhe, dete. Duge su veoma skupe, a koliko su tra izgledaće isto kao i one dve prethodne.

Mladić zabaci glavu. Rančer u njegovim očima vide neuobičajenu ozbiljnost i odlučnost.

— Moram da pokušam, tata.

Umorni starac klimnu glavom.

— Da, moraš pokušati.

Rekavši to, pomogao je mladiću da natovari bačvu.

*
* *

Gradić Meskvita koji je ime dobio po rastinju bio je prilično daleko, tako da je Ben stigao tek posle nekoliko sati.

Meskvita je bilo prašnjavo, pustinjaško naselje o kome čak ni veliki Manitu nije znao tačno gde se nalazi.

Kola su se škripeći kotrljala kroz žuti pesak glavne ulice. Ben zaustavi sivca pred kućom starog bačvara Harimena, kliznu sa kočijaškog sedišta, a onda šeširom počeo da otreša prašinu sa odela. Stupivši u dvorište do ušiju mu je doprlo bubnjanje čekića po drvenom predmetu.

Harimen je bio stari umoran čovek, zboranog lica. Poznavši mladića rekao je:

— Hej, Ben, pravo je čudo videti te opet u gradu. Mišlio sam da Kornerovi odavno već ne postoje.

Mladić se raspitivao kada bačva

može da bude opravljena, i da li se uopšte može opraviti.

— Hm — promumla stari. — Zašto da ne?

Izašao je u dvorište i pomogao mladiću da skine bačvu sa kola. Kada bi neko došao u njegovu radionicu sa obližnjih rančeva trudio se da što je pre moguće obavi za njega posao, kako bi se ljudi što ranije vratili na svoja imanja.

— Najbolje bi bilo da skokneš preko kod Džona Marvela i popiješ čašicu. Popravka će inače potrajati neko vreme.

Mladić klimnu glavom, pređe ulicu i zastade ispred bara. Tu mu je tek palo na pamet da nema mnogo novaca.

Međutim, žeđ ga je gušila. Kraj krčme u senci nalazilo se pojilo. Na njemu se napijao konj. Kada je video životinju mladić u trenutku zaboravi žeđ koja ga je mučila. Bio je to dugonogi vranac, blistavo crne grive i crnog repa. Ben Korner u svom životu još nije video tako plemenitog konja. Kao i svi stočari, bio je veliki poznavalac konja i veliki prijatelj.

Kraj ovog vranca stajao je čovek visok preko metar i osamdeset pet. Okrenuo je mladiću svoja široka leđa. Nosio je crni šešir širokog oboda, sivu košulju, i uzane crne pantalone. Preko bedra mu je bio pričvršćen opasač od crne bivolje kože sa dva revolvera. Ben je prikovao pogled za konja, nesposoban da sakrije svoje divljenje. Oteo mu se uzvik, tako da se čovek okrenuo i pogledao preko desnog ramena. Bilo je to lice preplanulo od sunca i vetra sa koje je gledao par tamno pla-

vih očiju. Na mladića je napravio snažan utisak plemeniti konj, a i njegov gospodar.

Ben Korner nije ni slutio da je sada video lice čoveka čije ime poznaju svi od večito ledenih planina Montane do Meksičkog zaliva, od Tenesija do Kalifornije. Ime koje su znali svi kauboji, svi rančeri, svaki sudija i svaki razbojnik. Bilo je gotovo isto toliko poznato, kao i ime predsednika Unije.

Lice koje je sada Ben Korner video, pripadalo je čuvenom maršalu Vajatu Erpu!

Čovek iz Misurija je samo preleteo pogledom preko mladića i ponovo se okrenuo. Vranac se dobro napojio, pa je podigao svoju ponosnu glavu. Na njegovim crnim kao somot glatkim nozdruvama još uvek su svetlucale kapi vode.

Žeđ je ponovo počela da muči mladića. Progutao je pljuvačku i popeo se uz tri stepenice na trem, zastao ispred krila pomoćnih vrata, oklevajući pogledao oko sebe, a onda potražio pogledom konja. Nesvesno je gurnuo vrata. Morao je nešto da popije.

Stao je odmah kod vrata, jer ništa nije video, zaslepljen svetlošću sa lica. Nije mogao da vidi ljude u lokalu. Samo ih je čuo. Čuo je zveckanje čaša, gutanje, sipanje i tužno cviljenje jednog potpuno raštimovanog muzičkog automata. Prišao je šanku i ponovo zastao sve dok mu se, oči nisu navikle na polumrak. Mogao je da razazna ćelavog kafandžiju i ljude kako sede za stolovima i igraju poker.

Za jednim stolom je vladala posebna gužva. Tu je Ben video ispred

jednog elegantnog odevenog stranca čitave gomile dolarskih novčanica.

Mladić koji je navikao da posmatra lica ljudi, što je valjda činilo svaki usamljenik u ovom kraju, posmatrao je sada pažljivo lice ovog čoveka sa gomilom novca. Imao je oštre crte. Ten elegantnog čoveka bio je bledunjav, a oči ledeno plave sa hladnim sjajem. Ostavljao je utisak mudrog čoveka i veoma promišljenog. Mladi Korner bi se sigurno veoma iznenadio kada bi mu neko sada saopštio da je stranac sa blistavo belom košuljom, ukrašenom riševima najčuveniji kockar zapada — Dok Holidej.

To što mladi Korner nije poznavao dvojicu čuvenih ljudi nije bilo nikakvo čudo. Nisu ih uostalom poznavali ni građani ovog zabačenog pustinskog mesta. Ovde u Meskiti se novine nisu čitale. Ako bi neke novine i stigle ovamo bile su veoma stare i obaveštavale o vremenima koja su odavno prošla.

Ben se podboči na šank i primeti kako ga kafedžija upitno posmatra.

— Da li bih možda mogao da dobijem čašu vode, mister?

Ljudi koji su kraj njega stajali naslonjeni na šank, prsnuše u grohotan smeh.

— Jeste li čuli? Taj hoće vodu!

Ben je ćutao i kafedžija mu je doista natio čašu vode. Stajala je bistar pred Benom, izgledala kao nešto najskupocenije na ovom svetu. Jedna kapljica, kliznula je sa ivice šanka i Ben pohita prstom da je zaustavi.

Kada je mladić hteo da se maši za pojas da plati vodu, kafedžija odmahnu rukom.

— Samo još to nedostaje, momče. Ovde se ne plaća čaša vode. Ne ka ti je nazdravije!

Ben, koji je upravo želeo da se udalji, ču kako u tom trenutku jedan od ljudi, koji su stajali kraj prozora, govori ostalima:

— Evo ga, dolazi, to je on. Kad vam kažem, on je čovek koji pravi kišu!

Ben okrete glavu i pogleda kroz prozor.

Iz pravca zapada kotrljala su se kola visokih točkova, koja je vukla šarena kobila. Zaprega je zastala pred Mervelovim barom.

Mršav mali čovek krivih nogu siđe sa kočijaškog sedišta i ispreže konja. Lagano se popeo na trem. Zastao je napolju za trenutak. Bio je tako mali da je jedva mogao da pogleda preko kola. Kada je gurnuo vrata, svi gosti su jasno mogli da vide njegovu siluetu naspram jarke sunčave svetlosti. Prišao je šanku i na veliko Benovo čuđenje, neki ljudi mu napraviše mesto.

Kakav čudan čovek je bio ovaj stranac. Imao je neobično detinjasto lice i ako je bio blizu pedeset godina. Bilo je to lice koje se moglo pokriti dečijom šakom. Svetle sive, oči, mali nos, mesnata usta i rumeni obraz. Kosa mu je bila tamno smeđa, prošarana sedim vlasima na slepoočnicama. Uprkos tome, delovao je veoma mlado.

Sušta suprotnost njegovom mladačkom izgledu bila je odeća. Nosio je polucilinder crne boje, krutu belu kragnu i tašku svilenu maramu, pričvršćenu iglom sa lažnim draguljima. Njegovo tamno sivo odelo bilo je od čvrste tkanine i pretoplo za

ovo vreme. Nema sumnje, drečevo zeleni prsluk bio je sasvim suvišan deo odeće za ovu temperaturu. Kaput mu je dosezao gotovo do kolena i landarao oko ovog mršavog tela.

Niske čizme bile su blistavo izglacane, kao da ih je brižljivo brišao pre nekoliko sekundi. Iako mali čovek ništa nije poručio, krčmar stavi pred njega čašu brendija.

Čovečuljak je u laganim gutljajima ispio piće, a onda stavio novčanicu na šank. Za tu sumu mogao je da dobije i tri brendija, ali je galantno odmahnuo rukom, izvadio iz džepa naočari u zlatnom okviru i stavio ih na nos. Zatim je izvadio iz džepa novine koje očigledno nisu bile stare i počeo da ih prelistava. Zanat u čitanje, pripalio je cigaru, i ostao da stoji za šankom. Deset minuta kasnije, brižljivo je savio novine, skinuo naočari sa nosa i napustio krčmu. Samo što se našao na tremu, a grupa ljudi kraj prozora nastavi razgovor o njemu.

— Ja znam tačno, on pravi kišu.

— Ne govori gluposti! — preseče ga jedan bradonja, što je prišao grupi. — Ko kišu može da pravi!

— On može, onaj Talbot — javio se najmlađi u grupi. — Video sam svojim očima kako je dozivao kišu gore u Salini. Bio sam na ranču i doživeo to, dajem vam svoju časnu reč.

Čovek koji pravi kišu!

Ova reč zasvetlela je kao varnica u glavi sina rančera Kornera. Čovek koji pravi kišu, zar tako nešto postoji? Čovek koji je u stanju da pravi kišu?

Zar postoji nešto značajnije i važnije od kiše za njegov ranč?

Mladi Ben nije znao da na ovom kontinentu postoje predeli koji se često mesecima dave u kiši.

Korner ranč je vapijao za kišom! Samo to je bilo važno. Stoka će uginuti, a pašnjaci se sasvim osušiti, ako uskoro ne padne kiša.

Mladić sigurno nije pomišljao na čoveka koji pravi kišu, ali sada... Ako postoji čovek koji je u stanju da napravi kišu, onda taj čovek mora da vredi zlata.

Ben se okrete, napisti krčmu i kroči na trem baš u trenutku kada je čovek koji pravi kišu zakoračio u Milerov pansion. Sada se rančero-vom sinu pružila prilika da bar malo bolje osmotri neobična kola malog čoveka.

Arnjevi su bili išarani raznim simbolima i znacima koji jasno ukazuju na kišu. Veliki crni oblaci iz kojih lije voda i natapa zemlju. Sve je bilo nekako iskićeno i išarano. Šarene marame; kofice, levci, i razne druge sprave. Na levoj strani kola bilo je ispisano krupnim slovima: Džek Talbot — čovek koji pravi kišu.

Jahača crnog vranca nigde više nije bilo. Ben je sada netremice posmatrao zgradu pansiona. U jedinom trenutku je odlučio, prešao ulicu i stupio u predvorje pansiona. Kada je ušao u restoran video je čudnog malog čoveka za jednim od stolova kraj prozora. Tu je uostalom bio i jahač vranca: sedeo je za malim stolom u uglu. Kada je debela vlasnica pansiona izašla iz kuhinje i upita Talbota šta želi, uzvratilo joj je čudnim piskavim glasom:

Želim jedan veliki stek, gospođo.
Žena klimnu glavom i priđe Benu.
Mladić uvuče glavu u ramena.

— Hteo bih samo na trenutak da razgovaram sa mister Talbotom.

Kada je mladi čovek čuo svoje ime, podigao je pogled i hladno odmerio mladića.

Ben mu priđe, dodirnu obod šešira i upita:

— Mogu li da govorim sa vama, mister Talbot?

Mršavi čovek klimnu glavom, povuče nogom stolicu i promrsi:

— Zauzmi mesto, mladi prijatelju.

Ben sede.

Nije znao kako da počne. Najzad se snašao.

— Stvari svoje ovako, mister Talbot. Naš ranč je prilično daleko odavde napolju u savani. Teren je vrlo suv. Trava savane umire pod vrelinom, a sa njom i goveda. Potok se isušio, a i naša dva bunara na ranču.

— Pređi na stvar, mladi prijatelju — rekao je čovek koji je pravio kišu. — Govori već jednom!

— Mister Talbot, ja sam čuo da vi...

— Šta si to čuo?

— Pa ovaj, načuo sam da vi, mislim, razumete se u to kako bi pašnjaci mogli da ožive.

— Kako pašnjaci mogu da ožive? O da, to se prilično razumem. Tu je jedna stvar samo važna — živnuo je čovečuljak. — Kiša, kiša, ništa više! — Njegovo sitno, bledunjavo lice dobilo je crvenu boju od uzbuđenja. — Moraš znati, mladiću, da trava ne raste od sunca, nego od kiše. Kiša je ta koja puni rečna korita i zahvaljujući njoj vaša goveda

mogu biti zdrava i jaka. Dakle, šta fali ovom kraju? Ne sunce — nego kiša.

Mladi Ben je klimnuo glavom.

— Ja sam vašeg mišljenja, mister Talbot. Hteo sam da pitam šta bi stajalo...

Ponovo je prekinuo, jer nije znao kako da kaže ono što je želeo. Nije mogao tek tako s neba pa u rebra, molim mister Talbot napravite kišu i recite koliko staje. To bi bilo ludo. Da je tako nešto kazao, ceo poduhvat bi se i samom njemu učinio besmislenim. No, kako svakog čoveka nevolja natera da veruje u čuda, tako je i ovaj mladić hteo biranim rečima da sačuva veru.

— Hoćeš da znaš koliko kiša staje? Reći ću ti: sto dolara!

Ben, koji je stajao razrogačenih očiju i stegnutih pesnica, zadržano je posmatrao malog čoveka.

— Sto dolara? To doista nije mnogo novaca — rekao je mladić, iako je to za njega bila nezamisliva suma koju otac nikad ne bi mogao da skupi.

— Sto dolara staje kiša, a ako treba da bude brza kiša, onda treba dati tri stotine dolara.

— Brza kiša? Šta je to za vas „brza kiša”? — pitao je Ben iako je ceo razgovor za njega postao potpuno besmislen, jer je iznos koji je pomenuo čovečuljak predstavljao nešto nedostižno za Korner ranč.

Tri stotine dolara! Kakav novac! Kada je njegov otac uopšte imao tri stotine dolara? Kada je prodao poslednje krdo novac mu je bio potreban da odgoji novo. Preostalo mu je samo toliko da kupi osnovne stvari, koje su mu potrebne za ži-

vot na ranču za celu godinu. Tri stotine dolara nikad nije preostalo, bar ne koliko mladić pamti.

Ranije je bilo, bar kako je slušao, drugačije, dok je majka bila živa i dok je imanje cvetalo.

Iako je bilo sasvim besmisleno dalje o tome govoriti, Ben je ipak pitao mister Talbota kakva je razlika između obične i brze kiše.

Čovečuljak tako naglo okrete glavu da je dečak strahovao da će mu se otkačiti sa uzanih ramena i sleteti.

— Brza kiša je kiša koja odmah stiže, moj mladiću. Obična kiša dolazi nekada, jednom.

— Ah! Nekada, jednom...

— Nego da se dobro razumemo — nastavio je mršavko. — Nekada znači za sat dva, pet sati, ili kasnije. Možda tek sledećeg dana. Brza kiša od tri stotine dolara dolazi odmah.

Ben je sve vreme klimao glavom i najzad ustao od stola.

Iznenada ga je obuzelo osećanje da tom čovečuljku sa cilindrom nije baš sve čisto u glavi. Kako da inače objasni činjenicu da čovek sa takvim sposobnostima i takvom moći luta po svetu. Ono što je Bena još više čudilo bilo je to što su o Talbotu u krčmi govorili kao o pravom čudotvorcu.

Ben ustade, pozdravi se, pođe nekoliko koraka unazad, a onda napusti restoran.

Neko vreme je čekao pred bačvarvom radionicom i posmatrao Talbotova kola koja su još uvek bila na ulici.

Konačno je bačva bila gotova. Mladić je natovarao na kola, plati, sede na kočijaško sedište i krenu

iz grada. Samo što je prevalio pola milje, kada je video jahača da nailazi iz pravca poljske kolibe. Na svoje veliko iznenađenje, prepoznao je jahača crnog ždrepcu.

Da to nije možda razbojnik, sinu mladiću kroz glavu. Da nije motrio na njega? No, brzo je odagnao te misli. Čak je bio i siguran da ovaj čovek nije razbojnik. Poterao je konja do Benovih kola i podigao desnu ruku. Dodirnuo je u znak pozdrava obod šešira i podboči se na vrh sedla.

— Na vašem ranču loše stoje stvari, zar ne?

Mladić potvrdno klimnu glavom. Imao je želju da upita odakle zna, ali se nije usudio. Jahač ga je ispitivački posmatrao.

— Hteo bih da ti dam jedan savet, mladiću. Kloni se čoveka koji pravi kišu. Ti ljudi su obične varalice i iscede rančerima i poslednji cent iz džepa.

Dakle, tako stoje stvari. Ovaj čovek je bio neprijateljski raspoložen prema Talbotu. Verovatno mu je konkurent i želi da zaradi novac koji bi mogao pripasti Talbotu.

— Može biti, mister, da je prevara u pitanju, ali nama je kiša potrebna.

— Znam, a i znam isto tako pouzdano da je tom čoveku potreban novac za koji neće ništa za uzvrat da dati.

Mladić je zamišljeno gledao u daljinu.

— Možda ste u pravu mister, može biti...

Vajat Erp povuče uzde, dodirnu obod šešira i vrati se u grad. Ben

se na svom sedištu okrenuo i gledao za njim. Divio se rasnom vrancu.

• •

Bilo je kasno kada je mladić do-
terao bačvu kući. Otac je stajao u
dvorištu i posmatrao kola kako se
kotrljaju prema kapiji.

— Već je prilično kasno, Ben.

— Da, oče, ali nije moglo brže.

Te večeri je imao neodoljivu že-
lju da razgovara sa ocem o čoveku
koji pravi kišu, ali se nije usudio
jer ga je bilo sramota.

Kada je sledećeg prepodneva sve
bilo isto, sve suvo i spaljeno, ipak
je odlučio da pomene ocu šta je juče
čuo u gradu.

— Juče sam u gradu čuo da ljudi
pominju čoveka koji može da napra-
vi kišu.

Rančer odmahnu rukom.

— Takve priče, mladiću, ne treba
ni slušati. To su bajke.

— Ne znam, oče — nastavio je
Ben isti razgovor posle izvesnog vre-
mena. — Ljudi koji su o tome govo-
rili bili su uvereni da može.

Stari je ponovo odmahnuo rukom.

Istog popodneva Ben je i po treći
put započeo razgovor o tajanstvenom
Talbotu.

— Oče, možda bi trebalo o tome
razmisliti. Jedan od ljudi je tvrdio
da je bio prisutan kada je Talbot
dozvaao kišu.

Stari rančer o tome nije hteo ni-
šta da zna, čak se i breknuo na sina.

— Gledaj svoja posla, momče! Pu-
sti te gluposti!

Pre podne sledećeg dana Ben vi-
de kako se jedan jahač približava
ranču. Nije mogao da se povрати od
iznenađenja kada je u jahaču prepo-
znao stranca koga je sreo na crnom
vrancu.

Propeo se na prste i bacio pogled
prema koralu gde je otac poprav-
ljao jednu nastrešnicu.

Iz kuće je dopirao zveket posuđa
i miris jela. Vajat je jahao kroz dvo-
rište, kliznuo iz sedla i poveo konja
u senku.

Bil Korner rančer mu se lagano
približavao, privučen topotom ko-
pita.

— Dobar dan, mister! — pozdra-
vio je maršal. — Moje je ime Erp.
Hteo bih za trenutak da govorim sa
vama.

— Naravno, mister.

Nesrećni rančer nije ni slušao ime
stranca.

Ben im se približio i zastao na
rastojanju od pet jardi. Maršal ski-
de šešir, obrisa iznutra traku i po-
pravi kosu.

— Hteo sam da vas upozorim, ran-
čeru, da vam skrenem pažnju da ne
primite čoveka koji pravi kišu.

Rančer odmahnu rukom.

— Taj trud ste mogli sebi uštede-
ti, mister.

— Erp — ponovi maršal.

— Da, mister Erp, mogli ste sebi
da uštedite trud i put po ovoj žegi.
Ja... — prekinuo je u pola reči. —
Imate neobično ime.

Nabrao je obrve i osmotrio stran-
ca.

— Mislite, mister?

— Da. A što se tiče čoveka, koji pravi kišu, možete biti sigurni da za takvu besmislicu nemam ni novaca ni vremena.

— To je dobro.

Maršal se okrete u stranu i pozdravi Bena. Ovaj pogleda oca i objasni.

— Ja sam ovog čoveka sreo još u gradu, oče. Još tamo me je upozorio da se ne upuštam sa mister Talbotom.

— Nisi mi ništa o tome pričao, mladiću.

Vajat namerno nije pominjao razgovor sa mladićem, strahujući da će Benu biti zbog toga krivo. Vratio se do svog konja, vinuo u sedlo, mahnuo rukom u znak pozdrava i izjahao iz dvorišta.

Otac i sin su gledali za njim.

— Jesi li ikada video takvog konja oče?

— Ne! Neka me đavo nosi ako to nije najskuplji konj, koga sam ikada video.

Svakodnevni posao na ranču nije im dozvoljavao da dalje razgovaraju.

Dogodilo se sledećeg dana oko pet sati.

Ubistvena jara lebdela je između građevina ranča, a žega nad savanom bila kao usijano olovo.

Onda je došao on. Njegova kola su se kotrljala kao vesela tačka, bivajući sve veća kroz posivelu savanu, kao da se rugaju pustom predelu. Veselog, detinjastog lica ušao je sa kolima čovek koji je pravio kišu u dvorište Korner ranča, kliznuo sa kožijaškog sedišta, i onako krivonog po se uz stepenice kuće.

Rančer je bio napolju i upravo obrađivao kože dva govečeta, koja su

prethodnog dana zaklaži. Dve životinje su pobile do ranča i bile su na izmaku snaga kada ih je Bil Korner otkrio.

Talbot stupi na verandu i klonu u stolicu za ljuljanje. Zadovoljno se ljuljuškao kao da se nalazio u svojoj kući.

Ben je čuo šum na verandi i čudio se što se stara Džesika odmara u ovo doba dana. Znao je da je u ovo vreme zaposlena i da tek posle sedam sati nađe pola sata vremena za ljuljanje.

Mladić je iznenađeno otkrio, prilazeći bliže, neobične čizme, prugaste pantalone i izuzetno dug sivi gerok. Na desnom naslonu video je majušnu ruku koju je krasio prsten sa velikim lažnim safirom.

Još pre nego što mu je video lice, znao je da je Talbot stigao na ranč. Ben stade kao ukopan i pogleda oko sebe. Nigde nije bilo oca. Verovatno je još iza štale gde od podne uređuje goveđe kože. Ben se lagano približavao verandi.

— Helo, mister Talbot! — rekao je gotovo šapatom.

Čovečuljak podiže pogled. Pripalio je cigaretu, i odbijao dimove.

— Dakle, momče, kako je?

— Vi ste ovamo došli, mister Talbot?

— Da.

Ben je uvideo da je postavio glupo pitanje.

Čovek koji je pravio kišu mirno se ljuljuškao žmirkajući.

— Rančer nije ovde? — upitao je i ne pogledavši mladića.

— Jeste. Idem odmah po njega.

Ben otrča do iza štale i doviknu oca:

— Tata, on je ovde.

Rančer prekide posao, obrisa naddlanicom čelo i pogleda svog sina upitno.

— Ko je tu?

— On. Mislim, mister Talbot.

— Ko je to? Ja ne poznajem nikakvog Talbota.

— Pa ja sam ti pričao o njemu. Mister Talbot je čovek o kome su ljudi u Meskviti pričali da može da udeši da se trava ne osuši.

Tek sada je rančeru bilo jasno.

— Čovek koji pravi kišu?

Ben potvrdi.

Rančer zabaci šešir na potiljak, ostavi alat na okvir prozora štale i odlučnim koracima pođe prema kući. Zastao je na uglu i začuđeno posmatrao smešnu zapregu koja je stajala u sred dvorišta. Tek kasnije otkrio je i čovečuljka u stolici za ljuljanje.

Džek Talbot nije ni pomišljao da ustaje sa stolice. Samo je podigao levu ruku u znak pozdrava i rekao umorno:

— Hello, rančer. Mislim da ste me čekali.

Umesto odgovora rančer dade svoje sinu znak.

— Povedi tu jadnu životinju u senku, Ben.

Mladić povede šarenu kobilu i kola u senku pod nastrešnicu ambara.

Korner priđe verandi i zastade na donjem stepeniku. Posmatrao je sličnog čovečuljka u naslonjači.

— Moje je ime Korner — rekao je.

Talbot samo kliznu sa stolice i ostade da sedi na ivici.

— Ja sam Džek Talbot. Mislim da ste o meni već čuli, mister Korner.

— Da, moj sin mi je pričao o vama.

— To je dobro. Onda ne moram ništa da objašnjavam.

— Ne znam šta vi ovde tražite, mister Talbot. Ja nemam novaca.

— Ko ima novaca! — odmahnu Talbot rezignirano rukom i pogleda u azurno plavo nebo. — Vaši pašnjaci izgledaju užasno, mister Korner. Iako nisam video vašu goveda, znam kako izgledaju. A da ne pominjemo kako će izgledati sutra, ili za nedelju dana.

Rančer uzdahnu. Pomisao na žedna goveda stvarala mu je gotovo fizički bol.

— Žao mi je, mister Talbot, ali ja moram da nastavim posao. Vi se izvolite malo odmorite ovde.

Hteo je da krene. Međutim, čovek koji je pravio kišu skoči na noge, priđe ivici verande i uhvati se obema rukama za naslon.

Džek Talbot je sada počeo da drži govor kao da je senator. Pričao je o prednostima kiše, o blagoslovu koji vlaga donosi travi, govedima, i imanju uopšte.

Rančer je ćutke slušao oborenih ruku, osećajući neki čudan pritisak i želju da ovom nepoznatom čoveku priča o svim svojim jadima. Svako ne zbog toga što je osećao da mu ovaj čovečuljak može pružiti pomoć, nego prosto iz želje da sa nekim o svemu popriča. Možda uz razgovor može i da se nađe neki izlaz. Ta nada da će možda čuti nešto što može da mu donese spas, bila je pothranjena Talbotovim rečima.

— Da, to što ste govorili, istina je, mister Talbot. Kiša je ono najvažnije za naš kraj. I to upravo za naš deo zemlje, ovde. Mi smo u najgorom položaju. Gore na velikoj reci postoje uvek mogućnosti da se kanalima voda odvodi do pašnjaka. No, ovde od toga ništa nema. Potok je

odavno presušio. Svu vodu koju sam uspeo da sačuvam i sakupim, odvu-
kao sam na pašnjak uzalud. Čak sam
imao nesreću da su neki lupeži ja-
hali preko mog imanja i zabavljali
se time da buše mecima rupe u mo-
jim bačvama.

Čovek koji je pravio kišu posma-
trao je rančera sa puno saučešća.
Uzvratio mu je blago:

— Nevolja može da bude otklonje-
na, mister Korner. Ja i ne tražim
da mi verujete. Hteo sam samo da
vam ponudim jedan posao. Ja su će
pobrinuti za kišu, a vi se pobrinite
za plaćanje.

Korner se umorno osmehnu.

— Nemojte se truditi, mister Tal-
bovt. Čak kad biste i uspeli, mislim
ono sa kišom, ja svoj deo posla ne
bih mogao da obavim. Nemam no-
vaca.

— Ne mora da bude novac. Video
sam pozadi u vašem koralu dva ko-
nja koja bih primio umesto novca.

— Mislite na ona dva riđana? —
ote se rančeru uzvik.

Ako je na ovom ranču postojalo
nešto što je uopšte vredelo, onda su
to bila ta dva konja, dve sedmogo-
dišnje riđe kobile, koje su se mogle
prodati po najmanje šezdeset dolara.

— Uz ta dva konja ćete dodati je-
dno dobro sedlo i posao je sklopljen.
Vi dajete konje i sedlo, a ja dajem
kišu.

Korner se odvojio od stepenica,
podbočio se i rekao prilično oštro:

— Ne govorite besmislice, Talbot.
Bar nas dvojica nismo deca koja pri-
čaju bajke. Ovde smo se sreli sa su-
rovom, gorkom stvarnošću. Pogle-
dajte samo sunce. Gori, prži, sažiže!
A vi pravite neslane šale sa čovekom

kome je ova žega uništila sve što
posедуje.

— Tako je — potvrdio je Talbot.
— Baš tako, mister Korner. Sve bi
se ovo moglo spasti ako padne kiša.

Rančer procedi psovku kroz zube.

— Ostavite me na miru, Talbot.
To je besmislica; ružna šala sa na-
šom nevoljom.

Rančer Vilijem Korner nije prime-
tio kako čovečuljak stalno baca po-
gled preko štale u pravcu neba, gde
se pre nekoliko sati pojavio maju-
šan sivkasti oblak, koji se brzo uve-
ćavao i približavao, bivajući sve
tamniji.

— Mister Korner — rekao je čo-
večuljak smireno — vi mi dajete
dva konja i još danas imate kišu.

— Čujte, Talbot, vi mi doista kra-
dete vreme — rekao je rančer sada
ljutito.

Čovečuljak je zadovoljno trljao ru-
ke, a oči su mu delovale čisto i de-
tinjasto.

— Baš je šteta što se nismo spora-
zumeli, mister Korner. A stvar je
vrlo jednostavna: vama je potrebna
kiša, meni je potreban novac. Vi
nimate novca, ali imate zato konje,
koje mogu da prodam, najverovat-
nije sa gubitkom. Znae kako je —
kad kupujete konje oni su skupi, a
kad hoćete da prodate ne dobijete
mnogo.

Talbot je nastavio da priča ljuba-
zno, gotovo umilno bacajući s vre-
mena na vreme krišom poglede pre-
ma krovu štale i oblaku koji se pri-
bližavao.

— Nemojte se dalje truditi, Tal-
bot. Nema svrhe da me nagovarate.
Prvo i prvo ne dam svoje konje. A
drugo znam pouzdano koliko vrede.

Treće, i najvažnije, nemam vremena ni za kakve čarolije.

Napustio je deo dvorišta ispred kuće i krenuo na posao.

Kada se kroz dva sata vratio, jer je bilo vreme večeri, ugledao je na svoje veliko čuđenje malog čoveka na verandi kako se ljuľjuška.

— Talbot ja sam vam, istina, rekao da možete ovde da ostanete i odmorite se. Međutim, nisam mislio da treba da pustite korenje.

— To mi i nije namera — uzvratí čovek koji pravi kišu, ne prestajući da se klacka.

— Šta još hoćete? — upita rančér grubo.

Čovečuljak ustade iz naslonjače.

— Čekam na svoj deo posla.

— Mi nikakav posao nismo sklopili, Talbot.

— Onda mi je doista žao, Korner.

Upornost čoveka koji pravi kišu razgnevila je još više rančera.

— Slušajte me pažljivo šta ću vam reći: nemam ništa za poklanjanje. Za osobu koja se bavi zaglupljivanjem ljudi nemam ni centa. Molim napustite moje dvorište.

Talbot lagano ustade.

Lice mu je iznenada postalo žuto kao pergament, a na obrazima su mu se pojavili crveni pečati kao da je u groznici. Međutim, u pogledu mu se zadržalo nešto od detinje naivnosti.

— Nešto ću vam reći, Korner. Vi ste jedan bedni momak koga mogu samo da žalim. Baš razmišľjam o tome da li da vam poklonim kišu kao što sam nameravao.

— Nnka vas nosi đavo! Gubite se iz mog dvorišta! — vikao je rančér ne kontrolišući se. U tom trenutku nije ni razmišľjao o tome da je mo-

žda nepravilčno da postupa sa čovekom gore nego što je on zaslužio. Talbot je zapravo bio mali beznačajni čovečuljak, koji tumačá sa svojim smešnim šarenim kolima da bi zaradio neku crkavicu. Zar je trebalo sa tako ubogim đavolom postupati do te mere netrpeljivo i grubo?

No, i nesretni rančér Korner izgubio je nerve zbog nevolje u koju je zapao.

Talbot siđe niz stepenice i ne udostojivši Kornera ni jednim jedinim pogledom, priđe svojim kolima, pope se na sedište i povuče uzde. Rasklimatana kola su lagano krenula.

U svom gnevu rančér uopšte nije primetio da se nebo nad rančém smračilo.

U trenutku kada je Džek Talbot sa kolima prošao pored stepenica trema, to jest pored rančera — dogodilo se!

Prvo je to bila jedna jedina kap, koja kao da je pala iz probušenog lonca, a onda je počela da teče u mlazu tako da je rančér bio za nekoliko sekundi okupan kao da je neko izvrnuo na njega kabao.

Čovečuljak koji pravi kišu sedeo je mokar kao miš na svom sedištu. Grčevito je držao uzde, podigao glavu i posmatrao rančera. Na licu mu se ogledao najdublji prezir. Kiša mu se slivala niz glavu, preko žutog prsluka i lila niz svetlo sivo odelo i čizme.

Rančér je stajao kao okamenjen. Nije mogao da se snađe i da shvati. Za trenutak mu se činilo da je to priviđenje, da je poludeo zbog prenapregnutih nerava. No, u tom trenutku stara crnkinja stupa na vrata kuće i vrisnu. Odmah zatim se i mlađi Ben pojavi na vratima ambara.

podignutih ruku, zabacio je glavu i zinuo, tako da mu se kapi kiše sli-vale u usta.

— Kiša! — vikao je. — Kiša! Oče, pada kiša!

Stari se, međutim, nije pomerio sa mesta. Ben pogleda prema Talbotu, pa kada vide njegovo prezrivo lice, ukoči se. Nije više bilo ni malo detinjasto ni smešno. Naprotiv, bilo je to lice zlog i opasnog čoveka, koji je u ovom trenutku svog velikog trijumfa bacio masku.

Niko se ne pomače. Svi su stajali kao okamenjeni na svojim mestima. Izenada Talbot povuče uzde i kre-te. Kola su se kotrljala preko dvorišta, ostavljajući dubok trag u pesku. Ben koji je gledao za kočijom neko vreme, okrete se i priđe ocu.

— Evo kiše oče. Kiša!

Tek tada rančer kao da je živnuo. Spustio je ruku na mladićevo rame.

— Da, Ben, evo kiše!

Onda se okrenuo i trčao koliko su ga noge nosile do korala, izvukao iz njega dva riđana, odveo ih do štale i osedlao. Odmah zatim vinuo se na leđa jednog konja i na iznenađenje sina i crnkinje izleteo iz dvorišta.

Uskoro je stigao čoveka koji pravi kišu i zaustavio se kraj njega.

— Samo trenutak, mister Talbot! Zaboravili ste da uzmete svoju nagradu.

Talbot zaustavi kočiju, okrete glavu prema rančeru sa izrazom ljubaznosti i dečije naivnosti.

Korner kliznu iz sedla, veza uzde dva riđana zajedno i pruži Talbotu. Ovaj ih pričvrsti za kola i klimnu glavom.

— Ostanite zdravo, mister Korner! Rančer je još neko vreme stajao

na istom mestu i gledao za kočijom koja je bivala sve manja.

Uopšte nije primetio da je kiša prestala da pada. Oblak se razišao i nebo je opet bilo vedro i blistavo kao i do sada. Ono malo vode samo je ugušilo prašinu. Sada se pod žarkim suncem zemlja pušila.

* * *

Pala je kiša.

Bila je to kratka kiša, ali je ostala nepobitna činjenica da je Talbot dozvao kišu. Bio je to kratak pljusak, samo je blago pomilovalo zemlju. Ipak pala je!

Duboko potrešeni rančer i njegov sin i stara Crnkinja proveli su ostatak dana. Čak i kad se mrak spustio ni na šta drugo nisu mislili.

Sledećeg prepodneva sunce je ponovo nemilosrdno pržilo i to, čini se, još većom snagom. Nesrećni ljudi bili su još očajniji. Kiša je samo pokazala koliko je važna.

Trebalo je podmetnuti sudove da se nakupi kišnica. Međutim, rančer je bio suviše uzbuđen da to učini. Uostalom, ne bi mnogo ni pomoglo, jer je u pitanju bio jedan kratak nalet kiše.

Proteklo je nekoliko dana, a da se ništa nije izmenilo. Sunce je pržilo tokom celog dana, paleći savanu i sušeći zemlju, tako da je u rančeru ugasnula i poslednja nada.

Bilo je oko deset sati pre podne, kada je mladi Ben video svoga oca kako odlazi u štalu i iz nje izvlači svog kulaša. Posle izvesnog vreme-

na, mladić je primetio, iznenađen, da otac nosi skupoceno sedlo, koje je ranije davno, pre gotovo četvrt stoleća kupio za majku u Taksonu. Bilo je to najlepše sedlo koje je Ben ikada video. Otac ga je sve ove godine čuvao kao komad skupocenog nakita. Od kako je mati umrla, niko na njemu nije jahao.

Rančer Korner prebaci na leđa svog kulaša tamnozeleno čebe, a preko toga sedlo. Posle toga je napustio imanje. Mladić je razrogačenih očiju gledao za njim.

Tek kasno po podne Bil Korner je stigao u Meskvitu. Ostavio je konja pred barom i stupio u lokal.

Kao uvek, u to doba dana ovde je bilo veoma živo. Za šankom je stajalo nekoliko gostiju, a stolove su zaposeli pokeraši. Za jednim od tih stolova sedeo je Dok Holidaj. Za trenutak je odmerio pridošlicu, a onda se ponovo predao igri. Korner se raspitivao kod krčmara za trgovca Lekrerka.

Vlasnik bara, Džoni Marvel se počea iza uha i uzvрати:

— Naravno, Lekrerk je još uvek u gradu. Stanuje dole na isušenom potoku. To je velika kuća odmah do sarača.

Pošto je krčmar stavio pred gosta čašicu, Korner je, hteo ne hteo, morao da žrtvuje nekoliko centi za piće. Otpio je samo nekoliko gutljaja viskija, a ostalo ostavio na šanku.

Ponovo ga je pratio ispitivački Holidajev pogled.

Kratko vreme posle toga Korner se obreo ispred dvospratne drvene zgrade u kojoj je stanovao Lekrerk. Sjahao je sa konja, otvorio dvorišnu

kapiju i ugledao trgovca kako sedi na jednoj bali.

Lekrerk, čovek pedesetih godina, ugojen, ali spretan i lukav, odmah skoči na noge i pruži obe ruke kao da pred kobom vidi starog, dragog prijatelja. Naravno, odnosi između dvojice ljudi nikada nisu bili preterano srdačni. Naprotiv. Lekrerk je u svoje vreme prodao rančeru konja, koji je bio daleko manje vredan od onoga što je trgovac tražio i dobio.

Džerom Lekrerk je bio premazan svim mastima. Pregurao je preko glave mnoge avanture. Kao nemački robijaš bio je čak i na izdržavanju kazne na ozloglašenom Đavoljem ostrvu. Kako je odatle uspeo da stigne ovome u Meskvitu niko nije znao. U svakom slučaju, znao je vrlo mnogo o tom Đavoljem ostrvu, o kaznioni, kulama, čuvarima i ostalom. Mnogo više nego što bi to pošten čovek mogao da zna.

Oko dve decenije tumačio je Sjedinenim Državama, da bi se konačno pre sedam godina smestio ovde u Meskvitu i trgovao tu svime sa čim se moglo trgovati. Od nedavna čak i orijentalnim tepisima. Njegova masna, zalizana kosa blještala je na suncu.

— Moj dragi Korner! — uzviknuo je. Odlično je pamtio imena, što je bilo svakako dobro za njegov poziv. — Šta vas dovodi k meni? Dolazite u pravi čas! Smem li da vam pokažem jedan od svojih najnovijih artikala: tepih iz zemlje izlazećeg sunca.

Rančer je vodio svog kulaša za sobom i mračno odmerio bale robe pred sobom. Lekrerk spretno dokopa zamotuljak i rasprostire ogroman

tepih dižući oblak prašine. Iako je bio prašnjav, tepih je doista bio divan.

— Zar to nije divan komad? Umetničko delo iz grada Tunisa, koji se nalazi u sred Persije.

— Verovatno mislite Tebris — čuo se sa kapije metalni glas.

Niko nije primetio čoveka koji je sada stupio u dvorište trgovca Lekrerka. Pridošlica je bio visok, vitak, naočit, aristokratskog lica i leđeno plavih očiju. Odelo mu je bilo skrojeno po najnovijoj bostonskoj modi, a bela košulja sa riševima je blistala. Ispod kaputa video se opasač sa dva teška „frontijer” revolvera, čije su drške bile ukrašene slonovačom.

Dok Holidej je sledio rančera. Korner mu je naime pao u baru u oči zbog svog nemirnog držanja i nezverenog pogleda.

Trgovac odmah spusti tepih, prođe pored rančera i zadovoljno poče da trlja ruke.

— Oh, to je onaj elegantni džentlmen iz kockarskog saluna. Baš sam se pre dve večeri divio kako majstorski igrate, mister.

Holidej nije rekao svoje ime, nego je pogledom prvo ispitivao dvorište.

Već nekoliko dana kockar i maršal Vajat Erp su boravili u Meksviti.

Vajat Erp je krenuo iz Tombstona, pošto mu je neko došapnuo da se ovde u graničnom području nalazi banda ljudi s vešalima. Tu je našla novo sklonište. Kada je prvi put višlični Meskviti, bivali razbojnička njao da bi tu banda mogla da se smesti. No, iskustvo mu je govorilo da su i drugi gradovi iste veličine, slični Meskviti, bivali razbojnička gnezda. Zbog toga je rešio da prvo ispita stvar. Sa strpljenjem mačke

stajao je pred pacovskom jamom. Hteo je da ostane još tri dana, pre nego što odluči da krene dalje.

Čovek koji je pravio kišu nije mu bio posebno sumnjiv. To što je upozorio Kornera i ostale rančere da se čuvaju varalice, bilo je samo zbog toga što je znao da su ljudi koji se predstavljaju sposobnim da prave kišu, najobičnije derikozе. U svojoj dugogodišnjoj praksi čuvara zakona uhapsio je veliki broj takvih varalica, koji su pljačkali siromašno i sujeverno stanovništvo.

Maršal je preko celog dana do kasno u noć obilazio okolinu Meskvite, a Dok Holidej je sedeo u baru za kockarskim stolom. Uostalom, to su praktikovali već niz godina. Uvek bi i Holidej, iako za kockarskim stolom, prikupio dragocene informacije. Ovoga puta, nikakvog uspeha nije bilo.

Rančer Korner je tek mnogo kasnije saznao šta je u stvari navelo Holideja da ga prati do dvorišta trgovca Lekrerka.

Trgovac je sada još imao oči samo za elegantno obučenog kockara.

— Vi ste verovatno već čuli za nove artikle, mister? Lekrerk je tu zastao, nadajući se da će nepoznati konačno reći svoje ime.

— Žao mi je, mister, meni nije potreban tepih. Izgleda da sam promašio kapiju. Naime, uputio sam se do sarača.

— To je odmah do mene — reče trgovac razočarano.

Holidej je izvukao iz džepa tabakeru, pripalio cigaretu i ispod obođa šešira posmatrao trgovca, koji se sada obratio rančeru.

Holidej je otišao, a Korner je bez uvijanja rekao:

— Da prekratimo razgovor, Lekrerker. Meni je potreban novac. — Bilo je to najviše što je mogao da kaže. — Potreban mi je novac i zbog toga hoću da prodam konja.

Pogled lukavog trgovca prikova se odmah na skupoceno sedlo. Iako je sam konj vredeo i svih četrdeset dolara, bio je gotovo opsednut sedlom. Znao je da može da ga proda za osamdeset, pa i sto dolara.

— Nešto ću vam reći, Korner. — Trgovac je ovog puta preskočio oslovljavanje sa „mister”. — Sedlo mi se dopada i kupiću ga. Dao bih vam za njega recimo...

Rančer ga prekide:

— Ne prodajem samo sedlo. Jedino sa konjem.

— Što se mene tiče, možete i sa konjem. Daću vam ukupno sedamdeset dolara.

Rančer povede kulaša odmah prema kapiji.

Trgovac je pohlepno pogledao sedlo i doviknuo!

— Čekajte! Nemojte se odmah tako uzrujavati. Daću vam sedamdeset pet.

— Ništa od toga! Meni je potrebno sto!

Cenjkali su se pun sat. Međutim, više od osamdeset dolara trgovac nije hteo da dâ. Teška srca rančer uze novac i ostavi konja i sedlo.

Kada je izašao, nije se osvrnuo da još jednom pogleda svog konja, koji je krenuo za njim, samo zbog toga da ne bi morao da vidi sedlo. Novac ga je gotovo pekao u džepu. Vratio se u glavnu ulicu i zastao neodlučno pred Marvelovim barom. Kroz otvoreni prozor dopirao je žagor. U to iz bara izađe čovek, koji je ran-

čera posmatrao kroz prozor. Bio je to onaj isti čovek, koji je sa još dvojicom u svoje vreme stajao na prozoru i govorio mladom Benu o veličoj moći čoveka koji pravi kišu. Rančer mu priđe.

— Čujte, mister, hteo bih nešto da vas pitam.

— Da? — Nepoznati zastade i premesti cigarilos sa kraja na kraj usana. — A, sada se sećam! Nedavno je ovde u lokalu bio jedan mladić, vaša odsečena glava! U lokalu je pio vodu.

Pri tom nepoznati pršte u smeh.

Korner je pocrveneo od gneva.

— Da, to je bio moj sin. On ne podnosi alkohol. Nego, hteo sam da vas pitam da li možda znate gde je mister Talbot.

Za trenutak u očima stranca se pojavi izraz podozrenja, koji rančer na žalost nije primetio. Naravno, on nije slutio da je ovaj čovek, koji stoji pred njim, Talbotov prijatelj i saradnik.

— Rado ću vam odgovoriti, mister. On je preko, u Milerovom pansionu.

Rančer pogleda na suprotnu stranu ulice, a onda sačeka da nepoznati ode. Tek onda je umornim olovnim koracima stupio u bar. Zapahnuo ga je oblak duvanskog dima.

Korner pogleda na šank, a onda prođe između stolova. Primetio je na dvorišnim vratima elegantnog stranca koga je video i u Lekrerkovom dvorištu: Doka Holideja.

Džordžijanac sede za sto, uze karte u ruke i pogleda svoje suigrače.

— Dosta mi je ove igre. Radije bih odigrao jedan dubl poker.

Igrači za stolom sakupiše karte i međusobno se pogledaše. Niko od

njih nije baš bio voljan da sa ovim nepoznatim kockarom sam započne igru.

Rančer je posmatrao Holideja, a onda stao iza slobodne stolice.

— Ja bih hteo da igram sa vama, mister! — rekao je žustro.

Holidej potvrdno klimnu glavom. Korner upita nesigurnim glasom:

— Koliko treba da bude ulog, mister?

— Odredite ga vi sami — uzvratil Holidej, pripaljujući cigaretu.

Korner proguta pljuvačku i izvadi iz džepa zlatnik od dvadeset dolara, takozvani „orao” i baci ga na sred zelenog stola. Užasnua se, videvši strančevo ravnodušno lice. Ovaj je odmah izvadio istu novčanicu i spustio je na sredinu stola.

Igra je počela, i okončala se kao što se i moglo očekivati: rančer je izgubio. Dvadeset dolara izgubljenih za manje od deset sekundi. Holidej ga samo za trenutak pogleda i upita:

— Još jedno deljenje?

Rančer steže zube i maši se za džep. Ponovo je izvadio „orla”. Holidej je dao svoj ulog. Korner ji bio van sebe od uzbuđenja. Mašio se ponovo za džep i spustio još jedan zlatnik.

— Ako sada položite novac koji ste zaradili od mene, mister, možda ću ipak dobiti.

Sada je u džepu imao ukupno dvadeset dolara.

Krupne graške znoja rosile su mu čelo, a srce divlje udaralo. Ovaj, inače hladan i miran čovek bio je vraški uzbuđen. Prsti ogrubeli od rada drhtali su dok je izvlačio karte.

Mislio je na ludost koju je počinio. On četiri zlatnika, za koja je dao po-

slednje što je imao vredno, već tri je prokockao. Sam sebi je prebaci-vao da je neodgovoran. Sada su pred njim ležala na zelenoj čoji četiri zlatnika, osamdeset dolara — suma koju odavno već nije video. Za njega je to bila igra na sve ili ništa, gotovo kockanje životom.

Sklopio je oči, dok je njegov partner izvlačio karte. Dok Holidej je izgubio i to namerno, ali to rančer nije primetio.

Korneru je sada uzbuđeno bubnjalo u ušima, gledao je netremice čoveka koji je ustajao sa susednog stola i posmatrao. Kao iz velike daljine čuo je glas elegantnog stranca:

— Vi ste dobili, mister!

Stranac mu je doturio četiri zlatnika — osamdeset dolara!

Za trenutak rančer je sedeo kao okamenjen, a onda se mašio za džep i izvadio poslednjeg „orla” iz njega i položio ga kraj ostalog novca. Usne mu se jedva pokretale dok je mrm-ljao:

— Dvadeset, četrdeset, šezdeset, osamdeset, stol!

Munjevito je privukao novac i str-pao ga u džep pantalona.

— Izvinite, mister, ali meni se veoma žuri.

— Znam! — uzvratio mu je Holidej mirno.

Kockar se zavalio u stolicu i počeo da se igra kartama, razvlačući ih kao harmoniku.

Korner, koji je već krenuo nekoliko koraka od stola, zastao je, okrenuo se i pogledao Holideja pravo u oči.

— Šta ste to rekli, mister?

— Rekao sam da znam.

— Šta to znate?

— Pa to, da vam se žuri.

— A otkud biste vi to znali?

Oko Holidejevih usana zaigra je-
dva primetan osmeh.

— Pa to nije bilo teško pogoditi,
mister.

Sada je elegantni kockar skrenuo
pogled sa rančera i obratio se osta-
lima oko sebe:

— Odigrajmo jedan Arizona kvart,
gospodo!

Za tu igru bila su odmah sprem-
na trojica i brzo sela za sto.

Kada su se krila pomičnih vrata
zatvorila za Kornerom, ovaj je za-
stao i duboko udahnuo vazduh u
pluća. Bilo je užasno toplo, ali bar
ne tako zagušljivo kao u lokalu.

Kako li samo onaj otmeni stranac
može tamo da izdrži!

Rančer, veoma čestit čovek, ose-
ćao je veliko olakšanje što strancu
gubitak tako velike sume nije uop-
šte teško pao. Verovatno je bio ili
veoma bogat čovek, ili tako iskusan
kockar, da je bio siguran u svoje
sposobnosti. Verovatno je računao da
će još iste večeri povratiti izgublje-
ni novac. Naravno, nesrećnom Kor-
neru nije ni palo na pamet da je
Holidej namerno izgubio.

Čovek iz Džordžije je tačno pri-
metio da rančer nije došao ovamo
zbog kockarske strasti ili slabosti.
Radilo se o određenoj sumi, koja je
ovom jadniku bila potrebna. Čak
je vrlo brzo odgonetao kolika je su-
ma u pitanju. Da li radi o okruglo
sto dolara.

Gubitak ga nije ni malo pogodio,
jer je znao da će brzo povratiti su-
mu. Čak i da ne bude tako, ova su-
ma ga ne bi osiromašila. Uopšte
uzev, ono što je u osnovi Doku Ho-

lideju bilo potpuno svejedno, bilo
je to koliko je novaca zaradio i iz-
gubio. Igrao je radi igre, da prekra-
ti vreme i studira ljude koji su se-
deli sa njim za stolom ili stajali oko
njega.

Kockar je već više puta u svom
životu posedovao stotinu hiljada do-
lara, koje je prokockao ili poklonio.
Mesecima se dešavalo da nema ništa,
da bi opet zaradio četrdeset pa i
pedeset hiljada. Već godinama je
imao u Dodž Sitiju u Vest Nacional
banci uloženu sumu koja je daleko
premašila sto hiljada dolara.

Bio je to najneobičniji čovek koji
se na starom zapadu mogao sresti
za zelenim stolom. Iako Holideja
novac nije zanimao, bio je nažešći,
najuporniji i nabriljantniji kockar.
Da se u kraljevstvu kockara imeno-
vao suveren, sigurno bi kruna pri-
padala njemu.

Rančer Korner se uputio u pan-
sion. Zastao je ispred restorana i
zaustavio pogled na jednom mrša-
vom sitnom čoveku koji je tamo se-
deo za stolom i piljio u praznu flašu
viskija.

Bio jen to čovek koji pravi kišu.

Rančer mu priđe i stade kraj
njegovog stola.

— Helo, mister Talbot!

Varalica podiže lagano glavu i
pogleda staklasto rančera. No, kad
je poznao Kornera, odjednom mu li-
ce dobi ljubazan izraz.

— Vi ste to, rančeru? Šta ima
novog? Zar vam opet treba kša?

Korner procedi jedva čujno kroz
zube:

— Imam sto dolara.

— Sto dolara to je kiša na koju
treba čekati.

Rančer se maši za džep i spusti zlatnike na sto ispred Talbota. Ovaj dokopa novac i strpa ga u džep.

— Sve je u redu, rančeru.

— Kada?

Rančer je prekinuo, jer je znao da na kišu od sto dolara mora čekati. Dodirnuo je obod šešira u znak pozdrava i izašao iz pansiona. Zastao je napolju u hodniku i zbunjeno pogledao čoveka koji je stajao na otvorenim vratima prema ulici. Bio je to kockar sa kojim je igrao poker u Marvelovom baru. Za trenutak Korner se trže, jer je posumnjao da je ovaj pošao za njim zbog novca.

— Zar nešto nije u redu? — promrsio je.

Dok Holidej je stajao mirno.

— Upravo sam ja to vas hteo da pitam rančeru.

Koner samo sleže ramenima i uzvraća:

— Sve je u redu, hvala.

Pošao je napred. Džordžijanac ga je propustio posmatrajući kako odlazi niz ulicu, a onda kod kovačnice skreće. Kockar je sačekao trenutak, a onda počeo neupadljivo da ga sledi. Sa suprotne strane ulice mogao je da vidi kuda rančer odlazi. Četvrt sata kasnije Holideju je bilo jasno da je rančer napustio grad pešice!

Stočar odlazi pešice, u tvrdim čizmama visokih sara sa mamuzama?

Taj neobični rančer je prvo ostavio u krčmi neispijeno piće, što inače ljudi ne čine, a onda je pokušao da zaradi sto dolara, i to grozničavo, kao da se radi o životu i smrti. Posle toga je razgovarao sa čovekom koji tobož pravi kišu i najzad napustio grad pešice!

Sat kasnije Džordžijanac se na starom gradskom bunaru, nedaleko od groblja, sreo sa maršalom, koji je celog dana obilazio okolinu. Kada je obavestio prijatelja šta je video u gradu, maršal sleže ramenima.

— Tu se ništa ne može učiniti. Mi tog rančera znamo. To je onaj isti čovek, sa kojim sam razgovarao. Njegov sin je pre nekoliko dana bio u gradu i razgovarao sa onom varalicom. No, ipak hajdemo!

Vajat u polukrugu obiđe grad i posle relativno kratkog vremena ugleda rančera kako prašnjavim drumom ide prema severoistoku.

Stigli su ga. Kada je rančer prepoznao čoveka koji je nedavno bio kod njega u društvu, nabrao je obrve.

— Šta hoćete?

. Onda je primetio kockara. Ponovo se uplašio da je došao zbog novca, pa je počeo da objašnjava.

— Igrao sam pošteno. Ja nisam kockar i ne razumem se mnogo u igru, ali je sve bilo čisto, zar ne mister?

Holidej potvrdi.

— Naravno rančeru.

— Šta onda još hoćete od mene? Zbog čega me sledite i to još u društvu ovog čoveka, koji je već jednom bio na mom ranču.

Vajat se držao za vrh sedla i zamišljeno posmatrao starog Konera.

— Verovatno ste onih sto dolara dali čoveku koji pravi kišu.

— Šta se vas to tiče! — brecnu se stari.

— Na žalost, ništa, mister. Samo vam moram reći da mi je vas mnogo žao.

— Ne bi trebalo da me sažaljevate.

— Mislite da ne bi trebalo?

— Ne, ja dobro znam našta trošim svoj novac. Taj čovek može...

— Šta on može? — pitao je maršal tiho i uzdržano.

Na to rančer podiže ruke i pokaza prema plavom nebu bez oblaka:

— On može da dozove kišu. Nad mojim dvorištem se bio nadneo. Taman sivi oblak i lilo je kao iz kabla. Ja sam to lično doživio i svojim očima video. Možete o meni misliti šta god vas je volja, mister...

— Erp je moje ime.

— Da, to ste mi još neki dan rekli. U svakom slučaju sam osetio na sopstvenoj koži. Celo dvorište je bilo natkriveno oblakom, a odelo nam je bilo skroz mokro.

— A savana? A trava? A goveda? Jesu li i oni nešto imali od te kiše?

— To u ovom trenutku nije važno. Važno je da se čovek u svoj posao razume. Dozvao je kišu.

— Koliko je ona trajala, rančeru?

— Ne znam.

— Možda bi bilo dobro da pokušate da se setite.

— Ne mogu da se setim. Možda je trajala duže, a možda i kraće.

— Trajala je veoma kratko, mister Korner — rekao je maršal mirno. — Jedan minut ili dva malo više.

— Odakle vi to znate?

— Hajde, rančeru, penjite se iza mene na mog konja. Pokazaću vam!

— Ne shvatam. — Rančer je bojažljivo pogledao kockara. — Čujte, mister, mi smo zajedno igrali karte, igrali smo poštnu igru i nadam se

da me nećete uvući u neku mračnu stvar.

Holidej se nasmeja i zabaci šešir.

— Vi me baš zasmekavate, rančeru. Mister Erp vam je rekao da hoće da vam dokaže da kiša nije mogla da duže traje.

Rančer obori glavu, a onda je naglo podiže:

— Kako rekoste da se zove?

Holidej se naže u sedlu i počeo da izgovara Vajatovo prezime slovo po slovo:

— Erp.

Rančer je ponovio to prezime, a onda posmatrao lice jahača crnog ždrepcu.

— To ime mi je još onda palo u oči. Mi na zapadu imamo čuvenog šerifa koji se tako zove. Znam i to da ima braću koja nose zvezdu zakona.

— Znam — uzvрати maršal. Hajdete, mister Korner! Penjite se u sedlo.

— Oi rajt, mister Erp.

Rančera su mučile razne misli tako da više nije lupao glavu oko čuvenog imena. Uzjahao je vranca a onda su u oštrom galopu nastavili prema severu. Kada su se nalazili negde na nivou ranča, pojavi se ispred njih venac brežuljaka. Maršal potera konja prema najvišem. Tu je sjahao i pokazao na udolicu.

— Eno pogledajte, mister Korner!

Tamo je sve bilo crno kao posle požara.

Korner koji je dobro poznao ovaj deo zemlje, jer je upravo udoljica pripadala njegovim pašnjacima, protrlja oči.

— Hej, pa tu je kaktus potpuno izgoreo. Vidite to je sve zbog žege.

te proklete žege. Pre mnogo godina je jednom na jugu jedan potpuno isušeni kaktus planuo na žeگی.

— Taj kaktus nije planuo od žege — reče mu maršal odlučno — nego je zapaljen.

— Šta to treba da znači?

— To treba da znači da su ovde bili ljudi koji su upalili polje kaktusa.

— Zbog čega?

— I meni je, mister Korner, trebalo prilično vremena da to shvatim. Vidite, pod određenim vremenim okolnostima, oblaci se vuku prilično nisko iznad zemlje, naročito preko ovakvog ravnog terena, kakav je ovde. Kada se zapali veliko polje kaktusa, stvara se velika toplota i tera oblake u pravcu vetra. A šta mislite, mister, u kom pravcu ovde duva vetar i goni oblake?

— Znači tačno, prema istoku.

— Mister Korner, šta se nalazi na istoku?

Rančer je zbunjeno trljao bradu i piljio u pokazanom pravcu.

— Tamo leži ranč — moj ranč.

— I šta vi mislite, mister Korner? Ako se ovde sakupe oblaci i krenu prema vašem ranču, gde će se spustiti?

— Ako se igde spuste, onda će to biti kod mene.

— Dakle, oblaci se spuštaju u vaše dvorište, mister Korner, jer se dalje od vašeg ranča nalaze planine.

— Ja sve to ne razumem, ali mi se čini nekako da ste u pravu. Već sam primetio da se oblaci koji se skupljaju u proleće povlače ovamo do mog ranča i tu sruče.

— Eto, mister Korner, uopšte nije teško shvatiti. Čovek koji tvr-

di da može da pravi kišu, obična je varalica, prevejanko koji se, međutim dobro razume u vreme.

— Ali — mucao je rančer. — To je isključeno! Čovek mi je pokazao da može da donese kišu. Mislim, iako sam ga odbio.

— Zar ste ga odbili?

— Jesam, a on je uprkos tome...

— Šta je on to?

Rančer obori glavu i steže pesnice.

— Baš ništa — procedio je kroz zube. — Baš ništa!

Kiša je iznenada počela dapada i isto tako još brže prestala.

Vajat je klimnuo glavom, izvukao cigaru iz džepa i kresnuo palidrvce. Kad je odbio prvi dim, rančer ga uhvati za mišicu.

— U pravu ste mister, to je bila prevara! Podmukla prevara! A ja sam za to platio sto dolara!

— Sto dolara? Još onda?

— Da, ja sam mu za to dao dva riđana, životinje koje bi brat bratu mogao prodati po šezdeset dolara.

— Dakle, sto dvadeset dolara — ispravi ga kockar. — Sa novcem koji ste mu danas dali to je sve u svemu dve stotine dvadeset dolara. Mogao bih samog sebe da ošišam kad pomislim da sam vam za takvu stvar dao zlatnik, dvadeset celih dolara.

Korner naglo okrete glavu.

— Vi ste me, dakle, pustili da dobijem?

— Nego šta mislite. Ne mislite li valjda ozbiljno da me jedan žuto-kljunac može nadigrati za zelenim stolom.

Holidej upravi pogled prema jugozapadu. Tamo negde u daljini nalazio se grad Meskvita.

— Mi ćemo jahati natrag, Vajate — rekao je poluglasno. Izgledalo je kao da je potpuno zaboravio na rančera. Želim da posetim čoveka koji pravi kišu.

Kad je rančer čuo ime koje je kockar izgovorio, puklo mu je pred očima.

— Vajat Erp! — promućao je, a onda se dlanom lupio po čelu. — Budala, bivo, vo, to sam ja! Šta je to sa mojim šestim čulom? Prvo naletim na varalicu, a onda ne prepoznam Vajata Erpa i smatram ga razbojnikom. Doista se stidim, jer sam mislio da ste vi neki špijun bande koja mi buši bačve na pašnjaku. Pucaju na njih.

Maršal protrlja bradu.

— Znači, zbog toga je vaš sin nedavno popravljao bačvu u Meskviti?

— I ta bačva je već odavno izbušena mecima. U njoj smo poslednju vodu odvukli na pašnjake. Neka đavo nosi te pse.

Dva prijatelja iz Dodž Sitiја otpratili su Kornera do njegovog ranča.

Kada je Ben video da njegov otac silazi sa leđa crnog ždrepcā, dakle, vraća se bez konja, srce mu se steglo. Mladić je odmah shvatio: otac je prodao i konja i sedlo, da bi novac odneo čoveku koji pravi kišu.

Ben se okrete i spusti ruku na rezu štale, stežući je grčevito da ne bi vrisnuo. Celog života je sanjao kako će jednog dana ponosno uzjahati konja osedlanog divnim sedlom i jahati pašnjacima.

Sedlo je otac nasledio od majke,

pa je mogao da čini sa njim šta mu je volja.

Nego šta rade ova dva stranca na ranču?

Čoveka sa crnim vrancem je poznavao, a i ovog drugog je video u kockarnici Meskvite.

Rančer je tiho zazviždao i mladić se okrete.

— Hodi ovamo, Bene. Treba da govorim sa tobom.

Mladić tromo krete prema ocu.

— Da, oče?

— Tvoj otac je obična budala, mladiću, i počinio je veliku glupost.

— Znam oče šta si učinio.

— Šta to znaš?

Korner nabra čelo.

— Ti si konja i sedlo prodao da bi novac odneo čoveku koji pravi kišu.

— Kako ti je to palo na pamet?

— Pa mogao sam da pretpostavim, oče.

— U pravu si. Baš to sam učinio.

— Oče, dugo sam o svemu razmišljao. Ono sa kišom mora da je slučajnost, ili možda...

— Ne baš sasvim — prekide mladića maršal. — Čovek koji pravi kišu ume sam da napravi tu slučajnost.

Kad je Ben Korner saznao kakvim trikom se varalica poslužio, odmahnuo je glavom.

— To mi nikada ne bismo otkrili, mister.

— Ja mislim da bi. Jednog dana biste u udolici videli spaljene kaktuse.

Rančer je delio mišljenje svoga sina.

— Ne, ne mister, čak i kada ste mi pokazali izgorele kaktuse pomis-

lio sam da su se sami zapalili od žege, kao što se već dešavalo u sušno doba na ivici pustinje Ljano na Ens potoku. Šta će sad biti? Ne verujem da Talbot očekuje da se opet nad mojim imanjem nadvuče crni oblak. Na to bi morao da čeka mesecima.

— On na to i ne računa — objasni mu čovek iz Misurija. — Naprotiv. Ja sam čak uveren da se ovde više nikad neće pojaviti.

— Ali, on mora da računa sa tim da će ja doći u Meskvitu.

— Narednih nekoliko dana ne računa.

— Prepredeno pseto! — uzviknu Korner i steže pesnice. — Izgubili smo tri konja!

— I lepo sedlo — dodade sa žaljenjem mladić.

— Dobro si rekao, dečko, i lepo sedlo.

— Možda će tom Talbotu pasti na pamet da od vas izvuče još nekoliko dolara. Naravno, u tom slučaju mora da dođe ponovo na vaš ranč. Ukoliko se to desi, stavite mu nož pod grlo i tražite mu nazad ili novac ili konje.

— Zar ne mislite da sad odmah odjašim u grad?

— Ne, to prepustite nama. Ako nije slučajno nekim obilaznim putem krenuo ovamo, još večeras ćemo ga uloviti.

Dva prijatelja iz Dodž Sitija pozdravili su se sa rančerom i odjahali nazad u grad.

*
* *

Noć se spustila nad Meskvitu. U Marvelovom salunu bilo je kao u košnici.

Dok Holidej je sedeo za zelenim stolom i igrao karte sa promenljivom srećom. Namerno se sve vreme svog boravka u gradu trudio da se ne predstavi suviše dobrim igračem. Nije hteo ovde da se predstavi bilo kome. Jedino se trudio da ne bude u gubitku.

Maršal je potražio čoveka koji pravi kišu u pansionu i čuo da je ovaj otputovao.

Bilo je petnaest minuta do jedanaest kada je mali čovek iznenada kroz dvorišna vrata ušao u lokal. Zastao je žmirkajući na vratima, zabaci cilindar na potiljak i izvuкао svetlu cigaretu iz kaputa, pripalio je, a onda posmatrao goste. Nekadašnji cirkuski radnik iz Čikaga, Džek Talbot, je godinama živio varajući na kartama, sve dok ga šerif u Čejenu nije uhvatio i zatvorio.

Prilikom transportovanja do robijašnice, uspeo mu je da umakne u uniformi jednog čuvara. Od tada se bavio isključivo prevarama, držeći se južnih država.

Krajem prošle godine je na granici upoznao sivolikog razbojnika Lazara Kapučina, koji ga je zavrbovao u bandu. Dugo vremena je bio prilično samostalan. Tek nedavno ga je veliki vođa poslao ovamo, gde je banda trebalo da stvori novo utvrđenje.

Vest o tome saznao je Vajat Erp u Tombstonu. Sa ljudima koje je sada veliki vođa izabrao za svoje prve pomoćnike nije načinjeni bog zna kakav izbor. Ne zbog toga što raz-

bojnik Džek Talbot nije bio sposoban kao Valeta, Malinen i Gata. Istina kao pojava nije delovao bog zna kako, ali je bio veoma mudar i lukav. Međutim, za Talbota je bila velika nesreća što nije poznavao Vajata Erpa. Istina, maršala su mu često opisivali, ali ga on svojim očima nije video. Ni on, ni bilo ko od ljudi iz bande koji su stigli sa njim u Meskvitu.

Ne može se reći da veliki vođa nije o tome razmišljao. Konačno, tako prevejanom zločincu, ovako krupna činjenica nije mogla da pomakne. No, ne treba zaboraviti da su svi prvi pomoći velikog vođe, koji su dobro poznavali maršala, loše prolazili, tako da veliki vođa nije sa njima postigao uspeh. Upravo zbog toga je sve stavio na tu kartu: Talbot ne poznaje maršala. Osoba koja ne poznaje najopasnijeg čuvara zakona, neće se ni njega bojati. Izuzev Kapučina, veliki vođa do sada nije našao ni jednog čoveka, koji sto posto odgovarao poslu prvog pomoćnika. Čak ni Valeta, koji je u početku mnogo obećavao. Tri teška poraza dokrajčila su samouverenog Napolitanca.

Najnovijom izborom — čovekom koji je pravio kišu, vođa bande je računao na preimućstvo u borbi sa maršalom. To bi preimućstvo bilo što ni Talbot ni njegova grupa ne poznaju Vajata Erpa.

Nikada se nije saznalo bliže kakav zadatak je veliki vođa do grupi u Meskviti, ali se pretpostavlja sasvim osnovano da su razbojnici imali za zadatak da sagrađe neku vrstu

utvrđenja u Kostariki, Martini, Santa Fe i Sasabeu.

Namera vođe bande u osnovi nije bila promenjena. U Sasabeu je nasilno hteo da opljačka grad, kako bi sebi obezbedio utvrđenje, a ovde u Meskviti, u prašnjavoj savani, verovatno je nameravao isto, samo što je cilj bio manji po obimu i po mogućnosti za pljačku.

To što je čovek koji pravi kišu radio na sopstvenu ruku, vođu bande nije zanimalo. Talbot je varao ljude u bližoj i daljoj okolini grada na veoma prepređen način.

Čovek koji je pravio kišu besumnje je bio, ako se izuzme Kapučino, najlukaviji od svih ljudi koji je vođa bande imao za svoje pomoćnike. Osim toga, to je bio prvi čovek koga veliki vođa nije mogao da natera u sedlo. Nime, Džek Talbot nikada nije jahao. Krivenogi čovek je uvek sedeo na kočijaškom sedištu svojih kola.

Sada je ovaj opasan i neobičan čovek krenuo prema kockarskim stolovima, zastao kod jednog, zatim produžio dalje i najzad se zaustavio kod velikog okruglog stola za kojim je Holidej sedeo.

Posmatrao je neko vreme igru, ne mogavši da odvoji pogled od Holidejevih ruku. Zadivljeno je posmatrao kretnje ovih vitkih, sigurnih ruku, kao satkanih nerava, a onda neupadljivo podigao pogled prema Holidejevom licu. Zaključio je već po treći put da je to lice potpuno mirno i da se na njemu ne menja izraz.

Sivoliki razbojnik Talbot bi verovtno pao na teme kada bi iznenada

saznao ko je ovaj elegantno odeven stranac za kockarskim stolom.

Pošto se Dok Holidej i maršal tokom dana gotovo uopšte nisu zajedno pojavljivali u gradu, nisu pali u oči razbojnicima, bar ne zajedno. Pri tom se maršal oblačio kao i uvek do sada, a ni Dok Holidej nije menjao svoj spoljni izgled. Pre svega, konj koga je maršal jahao bio je odličan znak raspoznavanja, koji bi vrlo lako mogao da oda indentitet gospodara. Koliko god veliki vođa računao da mu je to preimućstvo, prevario se. Ljudi koje je stavio Talbotu na raspolaganje, pa i sam Talbot, nisu bili dobri poznavaoi konja. Isti je slučaj i sa daljom četvoricom, koje je Talbot poslednjih nedelja pridobio za svoje priljave poslove.

Razbojnici se nisu dugo zadržavali u Meskviti, niti su motrili ulice, prateći kuda se Vajat i Dok Holidej kreću, nego su se svim silama trudili da u Meskvitu jačaju svoje pozicije.

Talbot se, na primer, trudio da obezbedi novac za razbojničku kasu na svoj već poznati način.

Dugonja O'Hara se zaposlio u pilani. Tražio je posao i odmah bio primljen. Dežmekasti Taker je nedavno radio kao mesarski pomoćnik, Simson je sedeo u salunu čiji je vlasnik bio Deridž i jeftinim trikovima na kartama izvlačio građanima novac iz džepa. Dobio je zadatak da imućne i uticajne građane uhvati u svoje mreže, izvlačeći od njih potpisane priznanice na izgubljene sume. Simson namerno nije hteo da ode u Marvelov bar, nego u Deridžev lokal, gde se kockalo na gornjem spratu, tako da svi ostali gosti u lokalu, koji

su navratili samo na čašicu, nisu imali prilike da ga vide.

Kartaška ajkula Simson, prema-
zan svim mastima, već drugog dana svog boravka u Meskviti, zahvaljujući čistoj slučajnosti, uspeo je da se dobro obavesti o mnogim stvarima. Žena, kojoj je dao košulje na pranje, časkala je sa svojom komšini-
com o svemu i svačemu. Nije videla lupeža na vratima, tako da je ovaj mirno mogao da prisluškuje razgovor. Dve žene su razgovarale o kockarnici na spratu kod Deridža i o ljudima koji tamo odlaze da igraju karte. Bilo je to upravo ono što je Simsonu trebalo.

Kao što je rečeno, grupa sivolikih se vrlo brzo proširila jer je Džek Talbot na jednom od rančeva u okolini uspeo da pridobije četvoricu kauboja za svoje priljave poslove. To mu čak i nije teško palo, jer četiri brata Skriper nikada nisu bili dobri gonjiči. Braća su se uvek žalila na posao koji obavljaju. Na Vikinsovom ranču su još imali nesreću da nalete na sedmoricu momaka koji su svesrdno jedan drugom pomagali i bili dobri prijatelji.

Zbog toga ovde nisu mogli da žare i pale. Zahvaljujući tome, lako su se odlučili da se pridruže čoveku koji pravi kišu.

Stara pesma: ili je strah bio taj, koji je naterao ljude da sarađuju sa zločincima i da ih prikrivaju, ili bi im se pridružili neradnici i avanturisti.

Bilo kako bilo, sda su se obrelli u istom gradu, a da ne znaju jedni za druge, dva vuka i četiri puta toliko hijena.

Vajat Erp kasnije ni samom sebi nije mogao da objasni kako odmah nije posumnjao na Talbota i nekolicinu mračnih tipova koji su tumarali po gradu i okolini. Čovek koji je pravio kišu nije mu uopšte bio sumnjiv kao sivoliki, baš zbog toga što se otvoreno i besramno bavio prevarama, pa ga maršal nije dovodio u vezu sa bandom zločinaca.

Simson, jedini koji bi kockaru Holideju verovatno brzo upao u oči, retko je navraćao u Marvelov bar. Kad bi ušao u taj salun nikada nije igrao karte.

Prema tome, maršal i njegov prijatelj nisu imali prilike da se uvere da je banda stigla u Meskvitu. Zbog toga su i došli do zaključka da, ukoliko su one glasine u Dodžu bile osnovane, članovi bande najverovatnije borave negde u okolini.

Stvari su se, međutim, odvijale sasvim drugačije nego što je bilo ko pretpostavljao. Nisu se razvijale uopšte onako kako bi to odgovaralo čuvarima zakona. Sve se, međutim, kad je počelo da se raspreda, odvijalo munjevitom. Do raspleta je doveo čovek koji baš nikakve veze nije imao sa sivolikima.

Bilo je tačno sedamnaest i petnaest, kada je Džek Talbot seo za zeleni sto preko puta Doka Holideja. Naravno, smestilo se tu sa namerom da tom gradskom kicošu u tamnom odelu sa kitnjastom košuljom izvuče gomilu novaca.

Samo što je seo, a vrata prema dvorištu su se odškrinula. U polumraku Holidej je uspeo da razazna mršavo lice. Odmah je skočio na noge. Upozorenje je stiglo, nažalost,

prekasno. Samo što je zakoračio dva koraka prema dvorišnim vratima kada se glavna vrata krčme otvoriše i jedan čovek stupi u lokal. Obazreo se na sve strane, pa kada je otkrio kockara trgao se i viknuo iz sveg glasa:

— Dok Holidej!

Bio je to izrazito visok momak oborenih ramena i isturenih brade. Nos mu je bio kratak, usta jedva primetna a oči upale. Nosio je preko bedara opasač načičkan mecima, a nad levom butinom futrolu sa teškim „Smit Veson” revolverom.

Istovremeno kada je uzviknuo kockarevo ime, potegao je revolver. Metak zazvižda preko saluna i gotovo istovremeno vatra bljesnu sa kockarevog desnog bedra. Holidejev metak pogodio je napadača u desno rame i odbaci ga unazad.

Što se tiče Doka Holideja, on je ostao nepovređen. Metak mu je istina prozviždao pored same glave i pogodio staklo na uramljenoj, pošteloj fotografiji predsednika Lincolna.

Dugonja je ispustio revolver i grčevito levom rukom stezao desno rame. Lice mu je bilo belo kao kre-
da.

Holidej je odmah zamenuo ispaljeni metak i svojom poslovičnom mirnoćom i hladnokrvnošću posmatrao goste po krčmi ispod poluspuštenih kapaka. Iznenaden, uhvatio je pogled čoveka koji pravi kišu. Ova mala detinjasta i bezazlena varalica izgledala je sasvim drugačije. Na licu Talbota pojavio se izraz podozrenja i straha.

Holideju to nije promaklo, no ni-

je dugo bavio čovekom koji pravi kišu, nego je posmatrao i ostale. Na mnogim licima videlo se ne samo iznenađenje nego i strah. Međutim, neobičan izraz lica varalice Talbota naročito je pao u oči kockaru.

Čovek koji je pucao na Doka sada ga je gnevno posmatrao.

Kockar nije više držao oružje. Vratio ga je u futrolu. Prošao je između stolova ka šanku i stao pred napadača.

— Vi mora da ste me sa nekim zamenili, mister.

Napadač još jednom odmeri kockara i zinu.

— Šta kažete?

— Kazao sam mora da ste me sa nekim zamenili, mister.

Razbojnik iz Teksasa, Zoltan Vulsdorver, je pre sedam godina u neposrednoj blizini Dalasa uhvaćen u krađi goveda. Uхватili su ga Holidej i Erp lično. Razbojnik je mislio da je ovo prilika da se jednom od dvojice osveti. Sada je stajao kao pokislo pseto i posmatrao kockara.

— To može da bude, mister! — promućao je, sagnuo se, uzeo svoj revolver i odmah pobjegao iz bara.

Dok Holidej se okrete na suprotnu stranu i primeti kako se tamo vrata lagano zatvaraju. Dakle, njegov prijatelj je tu sve vreme stražario. Sada će poći za napadačem, tako da Holidej više ne mora da brine. Nemarno se vratio za sto, uzeo gomilu karata koja je ležala pred njim i obratio se čoveku koji je pravio kišu:

— Kako se zove ta igra?

Džek Talbot iznenada oseti kako mu se grlo suši, kako ga nešto davi.

— Ne znam — jedva je procedio preko usana.

— U redu, onda joj mi dajmo neko ime. Recimo: sve ili ništa.

Preko varaličinog lica prelete senka, a onda se razli bledilo.

Najzad znao je ko sedi preko puta njega i u kakvoj se opasnosti nalazi.

Udaljen svega tri jarde od njega sedeo je Dok Holidej! Najčuveniji strelac zapada, Džon Henri Holidej, čovek koji je posle Vajata Erpa bio najopasniji protivnik sivolikih.

Koliko god je bio razbojnik Talbot prepreden i prevejan, u ovom trenutku nije mogao da se snađe. Sedeo je nesiguran i piljio pred sebe.

— Sve ili ništa!?

Na šta je to kockar mislio i šta je time hteo da kaže?

Talbot je bio uveren da Dok Holidej zna sa kim ima posla. I baš zbog toga je verovao da ga je Holidej prozreo, odao se nepažnjom.

Inače, Dok Holidej nije imao pojma da pred sobom ima sivolikog. Međutim, varalica je navukao na sebe ogromnu sumnju, jer je ustao bez pozdrava i prišao šanku.

Holidej pođe za njim i uhvati ga za ruku.

— Zar vam se ne dopada igra, mister? — upita je sasvim mirno.

Čovek koji je pravio kišu poblede kao kreč.

— Ja, ovaj, ne znam, mister.

— Možete sami izabrati igru. Ja sam za sve ili ništa.

Da je sivoliki Džek Talbot gajio i najmanju nadu da ga Dok Holidej nije prozreo, ona bi u ovom trenutku

potpuno iščezla. Sada je bio uveren da Džordžijanac zna koga ima pred sobom. Gotovo nesvesno ponovio je kockarev predlog:

— Sve ili ništa — a onda zbunjeno dodao: — Ja sam samo hteo da uzmem jedno piće. Ovaj, mogao ga je i krčmar doneti.

Ne znajući, spasao se izrazom bespomoćnosti na licu i naivnosti u očima — uloga koju je godinama tako dobro igrao.

Nesigurnim korakom krenuo je za kockarem, a onda su obojica sela za sto.

Talbotov pogled je uznemireno lutao tamo-amo. Tražio je Takeru, sa kojim je zakazao sastanak ovde u baru u jedanaest i petnaest.

Međutim, sivoliki razbojnik Taker je oko deset sati sreo plavooku Dženet Garfild i mirno časkao sa njom. Potpuno zaboravio na dogovor sa Talbotom. Upravo u ovom trenutku se toga setio, ostavio devojkicu i potrčao prema lokalu. Kada je stupio na trem ugledao je kako jedan džinovski čovek skida jednog jahača iz sedla, povlači u bočnu ulicu, a onda nestaje u dvorištu prve kuće sa leve strane. Taker je stajao i posmatrao uličicu u kojoj su ova dvojica iščezla, a onda lagano krenuo u tom pravcu. Sa ugla je video kako onaj visoki čovek vodi drugo u šerifsku kancelariju. Taker, koji je već godinama navikao da se u svim gradovima prvo obavesti o šerifskoj kancelariji, dobro je poznao kuću malog čuvara zakona Freda Bensona.

Šta sad ovo treba da znači? Ko je

ovaj visoki, koji drugog vuče u zatvor? Od kada to mali mesni šerif ima pomoćnika?

Morao je to odmah da utvrdi. Neodlučno je češao bradu a onda ostao tu da stoji i sačeka rasplet događaja. Uzalud je čekao ispred vrata šerifске kancelarije da visoki posetilac ponovo izađe. Konačno je rešio da krene dalje nekoliko koraka i kroz prozorsko okno proviri u kancelariju.

Nije imao sreće. Zavesu su bile navučene. Gnevno se okrete i vratio u glavnu ulicu da konačno stigne na zakazani sastanak sa Talbotom.

Bio je oprezan čovek, znatno oprezniji od teksaškog kradljivca goveda koji je napao Holideja u baru. Možda ga je opreznim učinilo i to što je malopre video i što ga je najverovatnije i uplašio. Ovde u ovom prašnjavom gradiću stvari nisu tako bezazlene kao što mu se u početku činilo. Ozbiljno ga je zabrinuo misteriozni pomoćnik šerifa.

Taker se naslonio na okvir vrata i preko krila posmatrao lokal.

U dnu za velikim stolom sedeo je Talbot. Taker ni sam nije znao zašto nije stupio u lokal, nego je spolja posmatrao pomoćnika velikog vođe.

Izenada je otkrio kako Talbot levom rukom podupire bradu. To je bio među razbojnicima ugovoreni znak za opasnost.

Onda je Taker video kako Talbot diže mali prst. Pratio je pravac kretanja tog prsta i video da ga je Talbot uperio na stranca sa belom košuljom.

Znači, taj čovek je predstavljao opasnost.

Taker u ovom trenutku nije znao tačno šta da čini. Oni su se međusobno dogovorili o znaku, ali nisu precizirali šta dalje valja činiti. Uostalom, teško je bilo unapred određivati takve stvari. Opasne situacije i opasni ljudi su se razlikovali pa je svaki slučaj trebalo posebno rešavati. U svakom slučaju, bilo je korisno znati da čovek koji je sedeo preko puta Talbota za kockarskim stolom predstavlja opasnost za bandu.

U tom trenutku dva čoveka su napustila bar, ne obračavajući pažnju na momka kraj vrata. Ostali su da stoje na ivici trema, tako da je Taker sasvim razgovetno čuo kako govore jedan drugom:

— Neka me đavo nosi ako ono nije doista Dok Holidej!

Ogroman strah potrese Takerovo telo. Dok Holidej! Grom i pakao!

Naglo se okrenuo i počeo napregnuto da posmatra čoveka na koga mu je Talbot skrenuo pažnju. Video je profil oštarih crta, novi crni šešir, belu košulju, i crnu somotsku mašinu. Pogled mu se spustio do kockarevih ruku. Doista tako bi morao da izgleda ozloglašeni Dok Holidej!

U tom trenutku, čovek na tremu nastavi priču:

— Ja bez sumnje ne bih došao na tu pomisao. No, seti se samo kako igra. Jesi li ikada sreo kockara koji tako ležerno i sa takvom sigurnošću igra karte? Taj gvozdeni mir! To je on, budi siguran.

Drugi odmahnu glavom:

— Ne, to nije on. Inače bi igrao u veće uloge i više zaradivao. Mnogo sam slušao o Doku Holideju i tvrdim ti da on nikad nije igrao za ulog od pet dolara.

— Budi uveren u ono što ja tvrdim — govorio je uporno drugi, silazeći na ulicu. — Hajde, idemo kod Džoa da mu sve ispričamo.

Najzad su otišli, a Taker je užarena pogleda posmatrao stranca.

Da, to mora da je Dok Holidej! Što ga je Taker duže posmatrao, sve je bio uvereniji.

Čovek koji je pravio kišu sedeo je u istom položaju za stolom i još uvek malim prstom pokazivao na kockara.

Iznenada se Taker strese.

Čovek koji je malopre vodio nekoga u zatvor! Onaj visoki momak! D osto đavola, ako je ovaj čovek ovde Dok Holidej, onda onaj drugi mora biti Vajat Erp!

Sivoliki oseti kako mu hladna jeza silazi niz leđa.

Obuzela ga je panika, izvukao je revolver iz opasača, naslonio cev na desno krilo pomičnih vrata i brižljivo ciljao.

U trenutku kada je hteo da povuče obarač, preko ulice zazvižda revolverski metak i otkide mu potpeticu na desnoj čizmi.

Taker se toliko uplašio da je ispuštio revolver iz ruke. Naglo se okrenuo i na kraju ulice ugledao visokog čoveka koji je vodio zatvorenika u šerifsku kancelariju.

Vajat Erp!

Taker žestoko opsova. Hteo je da šmugne levo preko trema, ali je čuo škljocanje revolvera.

Maršal priđe tremu i reče tihim ali odlučnim glasom:

— Pođi sa mnom.

Taker siđe sa trema. U to su se otvorila vrata na krčmi. Dok Holidej je izašao i baci pogled na ulicu. Kada je video da maršal nekog odvodi, okrenuo se i vratio nazad.

Talbot je poskočio sa svog mesta. Desnom rukom je tako žestoko stegao flašu sa viskijem, da je staklo puklo i raseklo mu dlan.

Holidej izvadi blistavo belu maramicu iz džepa i pruži je varalici.

Ovaj uplašeno pogleda i odmahnu glavom.

— Ne, ne, hvala, nije tako opasno. Zatim je izvukao svoju sivu maramu iz džepa i umotao ruku govoreći: — Vreme je da krenem na počinak. Sutra me čeka težak dan.

Holidej se zavalj na naslon stolice.

— Unosan posao, trgovina kišom.

Varalica oseti kako mu se grlo steže.

— Ne znam na šta mislite mister.

— Mislim na vaš posao.

Talbot se usiljeno osmehnu i uzvрати:

— Ah, to mislite! Da, u pravu ste. Čovek jednom čini ovo, jednom ono šta i kako može. Ja prodajem masti, lekovita sredstva i slično. Shvatićete da se kroz život treba probijati a to je, prilično teško.

— Što se tiče kiše, izabrali ste pravi kraj. Koliko čovek može da se zadrži u jednom kraju?

Varalica se usiljeno osmehnu i sleže ramenima.

— Ja vas ne shvatam, mister. Ja sam onaj koji ljudima pomaže. A takve ljude svi vole, naročito u krajevima gde je kiša potrebna, kao ovde na primer.

— U redu — složio se kockar pripaljujući cigaretu. — Ako je tako, veoma sam radoznao kada će za sto dolara pasti kiša na Kornerov ranč.

Razbojnikovo lice obli rumenilo. Prišao je bliže stolu i spustio ruku uvijenu u prljavu maramicu kraj slomljene čaše.

— Ja sam mu poklonio jednu kišu, mister i on je sada platio. Ništa više.

Holidej je spustio obe ruke na sto i namignuo na levo oko.

— Ta stvar stoji nešto drugačije. Čovek koji je pravio kišu proguta pljuvačku.

— Naša mišljenja su izgleda različita, mister. Vi ste verovatno u svojoj struci marljivi i sposobni, a ja u svojoj. Treba živeti i pustiti drugog da živi.

— Ne znam da li je to baš dobro geslo, mister Talbot — uzvрати Holidej oštro. — Ima ljudi koji čine stvari koje je veoma teško podvesti pod slovo zakona.

Čovek koji je pravio kišu naglo se okrete i pođe.

Kada je učinio pet koraka, kockar doviknu za njim:

— Vi ste nešto zaboravili, mister!

Talbot zastade i pogleda preko ramena.

— Šta hoćete? Zar sam vam nešto ostao dužan?

— Ne, nipošto. Međutim, ostali su staklići ovde na stolu. Voleo bih da ih pokupite. Ne volim, naime, da mi se komadići stakla pletu među karte.

Varalica nije znao u ovom trenutku šta da čini. Vratio se i pogledao kockara pravo u oči.

— Ne znam ko ste vi, mister — procedio kroz zube. — No, mogu vam reći da to danas na taj način niko nije razgovarao sa Džekom Talbotom. Ja sam častan čovek, nikome ništa nisam našao učinio, pa ni vama.

— To vam ne bih ni savetovao.

Holidej je osetio da Talbot nešto smjera. Međutim, još uvek ga nije dovodio u vezu sa sivolikima. Šta bi, uostalom, ova smešna kreatura tražila u takvoj bandi?

— Pokupite tu srču!

Holidej je po svaku cenu hteo da ga izazove.

Talbotovo lice promeni boju.

— Šta vam pada na pamet, mister? Kuda da nosim srču.

Kockar ustade munjevito od stola, skide levom rukom Talbotu cilindar sa glave i nasloni ga na ivicu stola. Isto tako brzo dokopa Talbotovu mišicu i njome kao metlom pokupi staklice sa sola, te njima napuni cilindar. Onda mu vrati šešir na glavu.

Potpuno zbunjen stajao je lupež i posmatrao kockara.

— Pa to je...

— Gubite se, mister Talbot, i nemojte smesti s uma da na Korner ranču očekuju kišu.

Skrenuo je pogled sa Talbota na ostale za stolom.

— Kako se zove igra koju ste tako malopre igrali?

Jedan debeljko mu spremno uzvрати:

— Kvart poker.

Čovek koji je pravio kišu uputio se prema izlazu. Kada je stigao do krila pomičnih vrata, zastao je, skinuo je cilindar i sručio staklice na tle.

U krčmi je vladao tajac. Dok Holidej je promešao karte i podelio trojici svojih suigrača.

Tišinu je prekinuo piskavi glas čoveka koji pravi kišu:

— Na Korner ranču mogu još dugo da čekaju kišu. Pada će ovde u gradu i to olovo. Dok Holidej, budite uvereni! Usijano olovo, budite sigurni!

Rekavši to, napustio je lokal. Krila su se još nekoliko trenutaka posle njegovog odlaska ljuljala.

Tako je on otvoreno bacio kockaru rukavicu izazova u lice. Holidej nije obraćao pažnju na te reči nego se zaneo u igru.

Kada je maršal uveo kradljivca sto ke iz teksasa u kancelariju, na vratima spavaonice pojavio šerif Benson.

— Koga to dovodite, mister?

— Jednog lupeža koji je preko, u Marleovom baru, pucao na jednog čoveka.

— Ne razumem vas, mister — ponovi šerif koji nije poznavao maršala.

Vajat izvadi iz džepa zvezdu i pokazao mu.

— Moje je ime mister Erp, Vajat Erp. Ja sam ovog čoveka...

— Vajat Erp! Vi ste Vajat Erp! — mucao je čovek.

— Da! — uzviknuo je dovedeni razbojnik. — Onaj drugi preko u krčmi je Dok Holidej. Možete biti sigurni, ja obojicu dobro poznajem. To su najopasniji vukovi koje je zapad ikad imao. Šteta što nemam više sigurnu ruku kao nekada, inače bar jednog od njih više ne bi bilo.

Vajat dokopa razbojnika, gurnu ga ispred sebe i odvede u jednu od dve ćelije. Tamo ga je dobro pretražio, a onda zaključao vrata.

Mali šerif je posmatrao čoveka iz Misurije sa neskrivenim divljenjem.

— Vi ste, dakle, Vajat Erp! Svevišnji, nikada nisam sanjao da ću vas sresti. A sada ste se eto iznenada pojavili u mojoj kancelariji. Sedite maršale, za mene je izuzetna čast...

Maršal podiže ruku da prekine šerifovu tiradu. Nije voleo takve slavopojke. Iako gotovo uopšte nije računao na pomoć malog šerifa iz Meskvita, obavestio ga je o tome šta ga je ovde dovelo.

Sedokosi čuvar zakona nabra čelo i odmahnu glavom.

— Ja mislim da ste vi na pogrešnom tragu, maršale. Kod nas se sivoliki sigurno neće zadržavati. Meskvita je najmanji, najbedniji i najžalosniji gradić u celoj okolini. Nema goreg u krugu od pedeset pa i sto milja.

— Što bednije, utoliko korisnije sklonište sivolikih — uzvрати maršal.

— Sumnjate li već na nekog? Da ne mislite možda da je ovaj momak koga ste doveli?

— Treba sačekati.

Erp dodirnu obod šešira i napusti kancelariju kroz dvorišna vrata. Neki unutrašnji glas mu je govorio da tako postupi. Naravno, nije imao pojma da ga napolju na ulici neko čeka.

Kada je Vajat stigao do kapije, mogao je kroz ogradu da vidi čoveka kako stoji i čeka. Sada je maršal čekao da ovaj drugi odustane i vrati se u glavnu ulicu. Pošao je za njim i utvrdio da je krenuo u krčmu.

Neobično Takerovo ponašanje nije moglo da promakne čoveku kao što je Vajat Erp. Stajao je mirno u senci i osmatrao lupeža. Kada je razbojnik iznenada izvukao kolt i naslonio ga na ivicu vrata, maršal je dejstvovao munjevito.

Tako je šerif Benson dobio drugog zatvorenika mnogo brže nego što je očekivao.

Kada je maršal po drugi put napustio šerifsku kancelariju, Benson povika za njim:

— Da se nećete možda vratiti za pet minuta?

Mršal sleže ramenima.

— Ko zna, možda i brže. No nije isključeno da ćemo se ujutro videti. Za svaki slučaj, laku noć!

Kada su se vrata za maršalom zatvorila, Fred Benson uzdahnu.

— Dobro je to rekao. Da sam ja nešto Vajat Erp, verovatno bih mogao dobro da spavam. Ovko, ova dvojica zatvorenika me čine nervoznim. Ako je doista onako kao što je maršal sumnjao, da su sivoliki u gradu, nije isključeno da i ova dva lupeža pripadaju bandi. U tom slučaju preći opasnost da će ostali pokušati da ih oslobode.

Šta to znači za jednog šerifa, nije bilo teško pogoditi.

Kada je čovek koji pravi kišu, napustio bar, zastao je na tremu i pogledao na sve strane. Pošto nikog nije u blizini primetio lagano se uputio glavnom ulicom prema pansionu. Zastao je na pola puta.

Noć nije bila tamna tako da je mogao da vidi ljude koji idu ulicom. Mali razbojnik je grozničavo razmišljao šta da čini. Postupio je nerazumno jer je u gnevu izgovorio kockarevo ime. Time se potpuno odao.

Jedno mu je bilo jasno: odmah treba nešto preduzeti. Što pre, to bolje.

Ako je Dok Holidej u gradu, morao je da računa sa tim da će se uskoro i maršal Erp pojaviti. Prema obaveštenjima koje je dobio od veli-

kog vođe, varalica je znao da su njih dvojica uvek zajedno.

— Kakva nevolja što ga onaj momak malopre nije pogodio! — procedio je hodajući kroz zube.

Koliko bi mu nevolja bilo ušteđeno da je onom strancu malopre uspeo da likvidira Doka Holideja!

Talbot je dobio zadatak da nešto obavi u ovom gradu. Nešto u čemu je Dok Holidej mogao smetati više nego iko. Veliki vođa mu je preko kurira koji je doneo nalog — još jednom ponovio da dobro otvori oči da slučajno maršal nije negde u blizini.

Džek Talbot je znao koliko su ova dvojica opasna, ali o tome nije mnogo razmišljao. Uostalom, kao profesionalna varalica bio je uveren da ono što se o ovoj dvojici ljudi govori predstavlja uglavnom proizvod mašte. Sigurno je da su opasni protivnici bande, ali je više verovao svojoj lukavosti, nego sposobnosti protivnika.

Na žalost, sad nije bilo uslova za smišljanje lukavstva. Trebalo je rešavati stvari revolverom.

Čuo je kako jedan čovek prelazi preko trema. Bili su to teški koraci, popraćeni zveckanjem mamuza. Poznao je taj hod. To se Džoni O'Hara vraćao iz pilane sa posla. Verovatno je došao da popije čašicu pre spavanja.

Kada je O'Hara prolazio, čuo je iz udubljenja vrata prigušen poziv:

— Džoni!

Irac se okrete i primeti obrisе varalice u vratima.

— Talbot?

— Hajde, dolazi ovamo! — naredi mu čovek koji pravi kišu.

O'Hara mu priđe. Kada je bio na korak od njega, primetio je na kraju uličice jednog čoveka.

Maršal!

Talbot je počinio grešku što je O'Hara dohvatio za mišicu i naglo privukao kraj sebe u udubljenje vrata.

Taj pokret nije promakao oštrom okom čeku iz Misurija, iako se nalazio na najmanje dvanaest koraka rastojanja.

Vajat Erp se popeo na trem i uputio prema Cimermanovoj berbernici, a odatle ka pansionu.

Dva lupeža su se što su mogla dublje povukla u vrata. Trgli su se kada je visoki čovek zastao iznenada ispred njih i okrenuo se ka njima. O'Hara istupi korak napred.

— Da li se nešto dogodilo mister?

— To sam i ja upravo vas hteo da pitam.

Sada se javio i čovek koji pravi kišu.

— Ko ste sad pa vi? Meni se čini da u ovom mestu ima suviše nervoznih ljudi.

— Vi mi izgledate nervozni. — gospodine koji pravite kišu — uzvra ti maršal.

Varalica je prema svetlosti koja je dopirala iz pansiona mogao jasno da vidi obrise čoveka pred sobom. Vi deo je šesir širokog oboda, snažna ra-

mena, uzana bedra, duge noge i dva kolta u futrolama. Iznenada mu pogled osta prikovan na izuzetno dugu dršku revolvera na levoj strani.

Po drugi put te večeri Talbotu pade koprena na očiju:

To je bio „bantlajn specijal” a čovek koji ga je nosio Vajat Erp!

O'Hara, međutim, pošto je bio manje podozriv, počinio grešku.

Ispružio je desnu ruku napred da bi maršala gurnuo.

Vajat je munjevito reagovao. Udario je nadlakticom lupeža u zglobove ruke i naterao ga da krikne od bola.

— Šta ti je, čoveče, je si li poludeo? — vikao je Irac, zamahujući pesnicom.

Maršal više nije mogao da se bavi O'Harom, jer je primetio da čovek koji pravi kišu već drži uperen revolver u ruci. Maršal podiže levu nogu i u sledećem trenutku oružje s treskom pade na pod trema.

To je iskoristio Irac i žestokim krošom pogodi Vajata.

Maršal se zanese i počeo da posrće. Sivoliki Džek Talbot je postupio krajnje hladnokrvno, izvukao je iz džepa mali „deringer” i sa rastojanja manjeg od tri jarde pucao na svog protivnika.

Podsvesno maršal izvuče iz futrole svoj „bantlajn specijal.” Pucanj odjeknu i zbaci varalici cilindar sa glave, ostavljajući za sobom krvav trag.

Vajat je posrćući uspeo da se uhvati za zid kuće i to u pravom tre-

nutku, jer je Džon O'Hara već uperio svoj revolver kalibra četrdeset četiri. Dva mekta jedan za drugim zazviždala su preko trema, kraj same maršalove glave.

Maršalov teški revolver zagrme još jednom. Plamen iz cevi suknu visoko. O'Hara je bio pogođen u levo rame a zatim sledećim metkom u bedro. Kriknuo je iz sveg glasa, uzmakao jedan korak unazad i sručio se sa trema.

U tamnom udubljenju vrata stajao je samo još varalica Talbot. Iako je i sam bio ranjen, bio je dovoljno pribran da još jednom uperi svoj „deringer” na protivnika, koji je stajao na sredini trema.

U tom trenutku preko ulice odjeknuše meci, hitro jedan za drugim. Talbot se trgao. Jedan od metka pogodio ga je u levu ruku, a sledeći mu je okrznuo obraz.

Hitro se bacio na vrata pansiona, utrčao u hodnik i spustio za sobom rezu.

Preko, na tremu Marvelovog bara, stajao je Dok Holidej. Revolver, koje je držao, još uvek se pušio. Zastao je na ulici ispred O'Hare, koji je upravo ustajao sa zemlje.

— Ruke u vis!

Irac podiže nepovređenu ruku i procedi psovku kroz zube.

Holidej je gledao preko njega ka Vajat Erpu, koji se rukom pridržavao za zid kuće.

Kockar nije smeo da gubi vreme. O'Hara je još uvek bio opasan. Osim

toga, morao je da računa sa tim da u blizini ima i drugih protivnika. Podigao je oružje i svom žestinom ga je spustio na glavu razbojnika. Irac se sruši kao proštac.

Holidej skoči na trem i pridržava maršala.

— Gde ste to ranjeni?

— Glava.

Holidej skide Vajatu šešir i otkri na desnoj strani čela ranu. Izvadio je čistu belu maramicu iz džepa i oprezno spustio na ranu.

— Morate pritisnuti ozledu. A sada hajdete.

Pridržavajući prijatelja, krenuo je prema sledećoj kući koja je pripadala starom Lariju. Srećom, vrata nisu bila zaključana. Dole u dnu hodnika otvoriše se jedna vrata i na njima se sa fenjerom u ruci pojavi starac.

— Ko je tu? — upitao je uplašeno i povukao se prema kuhinji, pozivajući: — Meri, donesi pušku brzo! To mora da su razbojnici.

Dok Holidej je otvorio vrata dnevne sobe. Pri slaboj svetlosti koja je dopirala sa ulice mogao je da razazna predmete. Poveo je maršala do jedne naslonjače i tu ga spustio, a onda istrčao u hodnik i počeo da lupa na zaključana kuhinjska vrata.

— Otvorite! Moram sa vama da govorim, mister!

— Ko je tu?

— Moje ime je Holidej.

— Ja vas ne poznajem. Šta ho-

ćete u mojoj kući? Napolju na ulici je bilo pucnjave. Razbojnici su u gradu, nestanite!

Džordžijanac podiže desnu nogu i provali vrata. Unutra u kuhinji stajao je starac i obema rukama grčevito stezao pušku. Kad je video da provalnik nema oružje promrsio je:

— Ostavite nas na miru. Mi nemamo novaca.

— Ja od vas i ne tražim novac. U vašu sobu sam smestio jednog ranjenika, pa sam hteo da vas zamolim da tu i ostane neko vreme.

— Kako ranjenika? Otkud to? Ko je taj čovek?

Kockarevo lice ostalo je mirno dok je izgovarao:

— Vajat Erp.

Stari Lori spusti pušku, koja s treskom udari u pod.

— Vajat Erp! Da se vi to ne šalite mister sa nama, starim ljudima?

— Već sam vam rekao da je to Vajat Erp. Ranjen je. Ja moram da otrčim po svoju torbu, u kojoj su mi lekovi i instrumenti. Držite pušku na gotovs i ugasite lampu. Ako neko pokuša da prodre u hodnik pucajte. Ja ću se vratiti kroz dvorišna vrata.

— Vajat Erp — ponovi starac i pogleda svoju ženu koja je stajala drhteći kraj peći.

— Ako je on Vajat Erp. Tačno, vi ste rekli njegovo ime, ali niste svoje. No znam da ste vi Dok Holidej, zar ne?

— Da, a sada ugasite svetlost.

Rekavši to, kockar nestade.

Još uvek drhteći celim telom, stari Lori je stajao sa puškom na gotovs u hodniku.

Žena je ugasila lampu i šaputala iz kuhinje:

— To ne može biti, Edvarde! Zar Vajat Erp ovde kod nas u gradu?

— To bi bilo čak veoma dobro, ženo. No, ćuti, molim te, da nam ne navučeš još razbojнике u kuću.

— Ko kaže da su razbojnici u gradu?

— To je bar lako zaključiti ženo. Ako je neko pucao na maršala, onda to sigurno nije bila neka stara frajla ili sveštenik.

— Ali, Edvarde, ne mogu da shvatim...

— Pst! — upozoravao je starac.
— Ućuti konačno, ženo!

*
* *

Čovek koji pravi kišu zalupio je za sobom vrata i saplićući se trčao kroz hodnik pansiona prema dvorištu. Ispred bunara je video u jednoj kofi vodu i odmah počeo da hladi bolnu ranu na glavi.

Onda je počeo da prekopava po svojim dubokim džepovima, tražeći malu bočicu u kojoj se nalazio sredstvo za zaustavljanje krvi i umirenje bolova. Tu bočicu je uvek nosio sobom. Namazao je tečnošću ranu i gotovo kriknuo od bola. Stavio je

preko rane komad čistog pamuka, a onda flaster. Vratio je šešir na glavu i razvukao lice u bolnu grimasu. Upravo je hteo da krene u kuću i sakupi neke stvari iz sobe kako bi pobeгаo iz grada. Tada je primetio kako iz susednog dvorišta nailazi čovek trčeći.

Dok Holidej!

Varalica je odmah prepoznao kockara.

Šta li Džordžijanac traži u susednoj kući?

Razbojnik se za vreme svog boravka u Meskviti držao svih uputstava velikog vođe i obavestio o ljudima koji stanuju u glavnoj ulici. Tamo u toj kući do pansiona stanovao je štavljač kože Lori sa svojom bolesnom ženom.

Vajat Erp je na tremu pogođen, možda i smrtno. Verovatno je još živ. Šta bi bilo logičnije da je Dok Holidej svog prijatelja odvuкао u prvu kuću.

Kuda to Holidej trči? Talbot je grozničavo razmišljao. Najednom se setio reči koje je jedan čovek ispričao velikom vođi. Holidej je bio lekar. Uvek sobom nosi crnu torbu od krokodilske kože, u kojoj ima instrumenata i raznih lekarija.

Dakle, kockar je pošao po svoju torbu.

Samo treba ostati miran i dobro razmisliti. Gde stanuje kockar? Najverovatnije iznad Marvelovog bara. Iznad svake krčme postoje sobe za izdavanje. Čovek kakav je Dok Holidej sigurno najradije odseda tako da mu je kockarnica na domaku ru-

ke. Znači, on sigurno stanuje u Marvelovom baru, a i maršal takođe.

Zbog čega li kockar napustio kuću starog štavljača kože kroz dvorište?

Na ovo pitanje nije bilo teško odgovoriti. Holidej je bio oprezan čovek, pa je računao s tim da ga u glavnoj ulici čeka još neki protivnik. No, u svakom slučaju morao je da pređe glavnu ulicu da bi stigao u bar. Ići će verovatno istim putem nazad.

Koliko mu je potrebno za taj poduhvat? Ako ne bude prešao glavnu ulicu daleko od ugla, ako bude potrčao kroz bar, ustrčao uz stepenice, uzeo torbu i vratio se na isti način istim putem, a da ne naiđe ni na kakvu prepreku, za sve to mu je potrebno bar tri minuta. Za to vreme može se što šta dogoditi.

Tri puta po šesdeset sekundi! To je vreme koje se dobro može iskoristiti.

Talbot nije znao da će Dok Holidej za svoj poduhvat utrošiti mnogo više vremena. Kockar je konačno morao još i da se pobrine o razbojniku O' Hari, koga je onesvestio udarcem, ali koji se svakog trenutka može osvestiti i napasti.

Varalica je vešto dovukao prazno bure viskija do zida, popeo se na njega i propao kroz trulu dasku. Opsovao je, odgurnuo bure nogom i nekako se bez pomoći bureta prebacio preko zida.

Namrštena lica približavao se ku-

ći, otvorio oprezno dvorišna vrata i stupio u hodnik, gde je vladala grobna tišina. Stari Lori ukočio se od straha. No, kada se posle nekoliko trenutaka pribrao, kriknuo je, uleteo u kuhinju i iznutra zaključao vrata.

Talbot je sada znao da je hodnik slobodan. Uprkos tome krajnje oprezno je krenuo napred, jer nije znao gde se maršal nalazi. Trebalo mu je dosta vremena da se kreće po mračnom hodniku. Primetio je da kroz desna vrata dopire trag svetlosti. Bila je to soba u kojoj se nalazio Vajat Erp. Čovek koji pravi kišu šunjaio se polako kao divlja mačka. Od tri minuta, koja su mu stajala na raspolaganju, jedan je već odavno prošao, ali se mali čovek nije ni malo uzbudio. U ovom trenutku dokazao je da je doista mnogo opasniji, nego što je izgledalo. Čak bi se moglo reći da je veliki vođa napravio dobar izbor. Ovaj neugledni čovek posedovao je neke osobine, koje su veoma odgovarale položaju koji mu je veliki vođa odredio. Iako se malopre u neobuzdanom gnevu poneo nepromišljeno, sada je dokazao da je veoma oprezan, spretan i lukav.

Tamo u sobi ležao je maršal. Bilo mu je to potpuno jasno.

Dok Holidej nije imao mogućnosti da svog prijatelja vodi daleko. Znači, ovde ga je smestio i otišao po svoju lekarsku torbu. Već ta činjenica dokazivala je da je maršal još uvek živ. Mrtvom čoveku lekovi nisu potrebni!

Lupež je bio krajnje oprezan i

trudio se da se nikakvim šumom ne oda. Korak po korak napredovao je prema sobi u kojoj se nalazio maršal. Kada je stigao gotovo do samih vrata, mašio se rukom za džep na pantalonama, izvukao iz njega bodež, a onda proverio levim kažiprstom svetlucavu oštricu. Na licu mu se pojavi podao osmeh. Nalazio se u odlučujućem trenutku svog života. Likvidiraće maršala Erpa i tim delom zaraditi visoku nagradu, koju je veliki vođa odredio za omraženog neprijatelja. Jer, ako najveći neprijatelj sivolikih bude likvidiran, veliki vođa će moći neometano da sprovodi svoje planove.

Kao mali sivi pacov šunjaio se sa isukanim bodežom, rešen da jednim udarcem okonča borbu sivolikih protiv Vajata Erpa.

Levom rukom opipao je zid, a kada je pod njom osetio prva vrata, zastao je i oslušnuo. Mogao je jasno da čuje teško disanje jednog čoveka.

Sasvim sigurno su već protekla puna dva minuta!

Džek Talbot gurnu vrata, ali za svaki slučaj ostade da stoji iza njih u hodniku. Kada je najzad hteo da prekorači prag trgao se smrtno uplašen. Iz unutrašnjosti sobe iz polumraka sevnu crvenkasti plamen, metak se zari u okvir vrata i odvadi komad drveta debeo kao prst. Odmah za njim odjeknuše još dva hica.

Varalica je bio kao prilepljen od straha za zid hodnika.

Prošla su dva i po minuta. Za

najviše trideset sekundi kockar će se vratiti.

Talbot je grozničavo razmišljao. Bilo je isključeno da uđe u sobu. Maršal će ga ustreliti kao zeca ako samo kroči na prag. Dakle, mora nazad!

Najkraći put bi mu bio da kroz kućna vrata izađe na ulicu, jer ako krene kroz dvorište naleteće na Doka Holideja. S druge strane, strahovao je da je kockar čuo pucnje i da je krenuo ovamo najkraćim putem, a ne obilaznim kroz dvorište. Zbog toga je Džek Talbot ipak odlučio da se vrati istim putem kojim je i došao. Potrčao je koliko ga noge nose napred, strahujući da ipak ne naleti na Holideja. Ograda na levoj strani bila je stara i trošna. Srećom nije bila visoka, pa je mali čovek mogao da se prebaci preko nje. Peš kaputa mu se zakačio za ogradu. Varalica je opsovao kroz zube. Pokušao je da otkači kaput koji je uhvatio za jedan iskrivljeni ekser. Jedno krilo dvorišne kapije bilo je otvoreno. Pohitao je napolje, zastao na ulici i oprezno se obazreo oko sebe.

Nigde žive duše.

Trčao je dalje do sledeće poprečne ulice i tu zastao naslonivši užareno čelo na zid. Napregnuto je osluškivao.

U glavnoj ulici je sve bilo tiho. Odlučio je da nastavi put.

Četiri minuta kasnije stajao je ispred isušenog potoka na zapadnoj strani Meskvite ispred Deridžovih kockarnice.

Dvorišna vrata su bila zaključana, a cela kuća utonula u mrak. Mali razbojnik počeo da kuca na jedan od prozora.

Potrajalo je neko vreme, a onda su se u hodniku čuli koraci. Žena je odškrinula vrata i mrzovoljno upitala:

— Šta želite?

— Treba da govorim sa jednim od vaših gostiju.

— Mi nemamo gostiju.

Htela je da zalupi vrata, ali je razbojnik stavio nogu i podupro vrata ramenom.

— Pustite me!

Odgurnuo je ženu i potrčao uz stepenice osvetljene slabom svetlošću, koja je padala odozgo. Kada je stigao do poslednjih stepenica, čuo je Simsonov glas:

— Talbot?

— Da! Prokletstvo, čoveče, tebe tražim! Hajde, polazi!

Čuli su se hitri koraci niz stepenice. Sivoliki razbojnik Donald Simson izašao je sa varalicom na ulicu.

Vlasnica lokala je stajala na vratima kuće i grdila. Dva prijatelja nestadoše. Kada su stigli do ugla susedne ulice Talbot zastade.

— Vajat Erp je u gradu.

— Jesi li poludeo?

— I on i Dok Holidej.

Simson se uhvati za vrat. Marma ga je iznenada stezala tako da je morao da popusti čvor.

— Šta to govoriš?

— Čoveče, nemamo vremena za dugačke priče! Zar nisi čuo pucnje?

— Ne, igra je bila vrlo žestoka.

— Imali smo dvoboj revolverima u glavnoj ulici sa maršalom. Mislim da sam ga teško ranio. U to se pojavio Dok Holidej i pogodio me sa tri metka. Mislim da je maršal pre toga udesio Takera.

Simson je teško disao.

— To nije moguće.

Osećao je kako mu znoj vlaži traku na šesiru. Pred njim je naslonjen na ugao kuće stajao pomoćnik velikog vođe.

— Šta ćeš sada činiti, Talbot?

To je bilo besmisleno pitanje. Ono što je trebalo činiti nije predstavljalo nikakvu tajnu: trebalo se boriti protiv Doka Holideja.

Talbot je još uvek ječao od bola.

— I sam sam ranjen. Vajat me je u poslednjem trenutku pogodio u glavu.

— U glavu? — promuća Simson.
— Za ime neba zer je to bilo tako žestoko?

— Naravno, kad ti kažem, bilo je veoma opasno. Maršal leži u kući štavljča kože, odmah uz pansion. Holidej ga je tamo odvuкао. — Varalica rukavom obrisa oznojeno lice. — Video sam ga slučajno iz dvorišta pansiona, trčao je, preskačući ogradu, verovatno je pošao po torbu sa instrumentima, koju uvek nosi sobom. Hteo sam da iskoristim to vreme, prebacio se preko ograde i ušao u kuću štavljča kože.

Simson je slušao bez daha. Pošto Talbot nije odmah nastavio, radoznalo je upitao:

— Šta dalje, šta se dogodilo?

— Šta je moglo da se dogodi? U hodniku je stajao jedan čovek, najverovatnije sam štavljča kože. Pobegao je u kuhinju od straha, a onda sam ja upao u kuću.

— I dalje?

— Nisam imao sreće. Ušao sam, istina, u hodnik. Moja pretpostavka da se maršal nalazi u dnevnoj sobi, pokazala se opravdanom.

— A onda, a onda? — upadao je kockar obasipajući varalicu pitanjima.

Talbot zabaci glavu. Simsonu se učinilo da vidi kako mu svetle oči u mraku.

— Šta se onda dogodilo?

— Šta je moglo da se dogodi? Kada sam stigao do vrata sobe, prokleti pacov me dočekaо sa nekoliko metaka, tako da sam imao muke da se izvučem odande.

Kockar Simson je cepteo od uzbuđenja.

— I šta ćemo sada?

— Još pitaš! Moramo da pozovemo Skripere. Borba ne sme da se prekida. Vajat Erp je najverovatnije gotov, samo još da udesimo Holideja. On je sam, a nas smo šestorica. Voleo bih da vidim kako će da se izvuče iz takve situacije!

*

• •

U tamnoj sobi u potkrovlju prve kuće na istočnoj strani grada dva čoveka su stajala uz prozor. Zatim se jedan pružio na leđa i stavio ruke pod glavu i gledao u tavanicu. Bila su to dva brata Skipper: Džubal i Teodor.

Varalica je ovoj dvojici lupeža naredio da se smeste u praznu kuću nedavno umrle udovice Vilmerson, i da iz tavanke sobe motre na ulicu.

Dva bivša kauboja, koje je Talbot pridobio za svoj plan, rado su prihvatili ovaj posao, koji im se u prvom trenutku činio prijatnim. Imali su dovoljno novaca, a i viskija. Međutim, ubrzo im je nos već bio pun toga da naizmenično stoje na prozoru i motre, pritisnuti u ovoj krletki s kosim zidovima. Uprkos tome, nijedan od dvojice se nije usudio da napusti svoje stražarsko mesto, jer su se prilično plašili Talbota.

Varalici Talbotu nije bilo lako da obezbedi smeštaj za ostalu dvojicu braću Skriper na zapadnom ulazu u grad.

Tamo se nalazila kuća trgovca lekarijama. Kada je stari apotekar Felgrej objasnio Talbotu da u kući nema mesta za strance, iako mu je svaki cent potreban, iznenada je u ruci posetioca ugledao revolver.

Felgrej nipošto nije bio čovek od akcije i u toku svog života nije nikada davao neki otpor. Zbog toga je promenio mišljenje i ponudio lepu sobu sa pogledom na ulicu sa dve postelje za prijatelje čoveka koji pravi kišu.

Pre nego što je Džek Talbot na-

pustio apotekarevu kuću, još jednom je izvadio revolver iz futrole i rekao muklim glasom:

— Koliko da se razumemo, mister! Niko ne sme da sazna ništa o mojoj poseti ni o stanovanju mojih prijatelja kod vas.

Sedokosi prodavac lekarija stajao je okružen bezbrojnim flašama i flašicama. Uplašeno je klimnuo glavom, tako da je Talbot zaključio da od njega nema šta da strahuje.

Iz apotekareve sobe koja gleda na ulicu, Li i Vili — još dva brata Skriper su stalno motrili k odolazi i odlazi. Njima je bilo znatno bolje, nego dvojici njihove braće, jer je apotekar bio vrlo uslužan i činio je dvojici lupeža sve što su zaželeli. Donosio im je obed, viski i brinuo se da im ništa ne nedostaje.

Nagradu za svu svoju ljubaznost dobio je prvom prilikom, kada je umesto viskija doneo brendi. Vili ga je žestoko udario nogom, tako da je Felgrej leteo kroz hodnik.

Samo što je ponoć prevalila, a Li, koji je bio na straži na prozoru, iznenada ugleda na suprotnoj strani ulice siluetu čoveka koji pravi kišu.

— Hej, Vili! — uzviknuo je.

Vili, koji je upravo zaspao, skoči kao oparen.

— Šta se dogodilo?

Podsvesno se mašio za revolver koji mu je stajao pod jastukom.

— Napred! — procedio je kroz zube i uvukao noge u već pripremljene čizme, pričvrstio opasač, sta-

vio šešir i sa bratom istrčao napolje.

Nesrećni apotekar, probuđen šumovima na stepeništu, izađe napolje i dobi još jedan udarac koji ga je vratio u spavaću sobu.

Braća su otvorila ulazna vrata i pogledala napolje.

Varalica je u međuvremenu iščezao.

Vili munu brata.

— Proklet da si! Ti izgleda imaš priviđenja.

— Ne, dobro sam prepoznao Talbota — negodovao je Vili. — Hajde moramo preko. On je tamo na tremu.

Oprezno su se šunjali preko ulice. Kada su najzad stigli na trem, čuli su prigušen glas.

— Trebalo vam je dosta vremena. Vili je pokušao da se brani.

— Pa mi ne možemo stalno da čučimo na vratima, spremni u čizmama, i čujemo svaki zvižduk i poziv.

Mali čovek, koji je stajao zaklonjen senkom trema, izvuče bodež i nasloni vrh na kaubojeve grudi.

— Još jednu reč, momče, i ti ćeš svoj život okončati ovde na daskama.

Vili uzmače jedan korak unazad.

— Hej, nismo se tako dogovorili.

— Zapamtite jedno, lupeži! — brecnu se na njih Talbot. — Vi pripadate tajnom savezu. Uostalom, o tome sam vam govorio već stotinu

puta. Ko pripada savezu mora da sluša. Nije dovoljno pribaviti novac i izvršavati zadatke. Prvi zakon je poslušnost. Ko ne sluša — umire.

— U redu — javi se Li, smireniji od svog brata. — Ne uzrujavaj se, Talbote, sve je u redu.

— Ništa nije u redu! — siktao je varalica. — Vajat Erp i Dok Holidej su u gradu.

Simson koji je do sad ćutke stajao iza Talbota, javi se nesigurnim glasom;

— Maršal ga je ranio jednim metkom. Pri tom se mašio za cilindar varalice, skinuo ga sa glave, tako da se flaster zabelasao u mraku.

Gotovo podivljao od gneva, Talbot zamahnu nožem na varalicu na kartama i pritisku sečivo na njegove grudi, tako da ovaj jeknu od bola.

— Prokleta pseto! Kako se usuđuješ da diraš moj šešir? Očigledno treba još dosta da naučiš kako se u savezu ponaša.

Neko je vreme vladala grobna tišina, koju je Talbot prekinuo:

— Maršal je u gradu. Strahovanja velikog vođe pokazala su se, dakle, opravdanim. Ja to nisam smatrao za moguće, ali eto pogrešio sam. Ona dva vuka su u sred glavne ulice u kući štavljača kože. Vajat Erp je teško ranjen i Dok Holidej je najverovatnije sada kod njega.

Li reče, pravdajući se:

— Ja sam čuo pucnje, ali sam mislio da je neki obračun daleko napoju.

SREBRNA ZVEZDA

svake druge srede u svim kioscima

— Pa i bio je obračun — tvrdio je čovek koji pravi k'ču. — Budi siguran da je tako bilo. Nego, slušajte me dobro, sada smo šestorica.

— Kako šestorica? Nas smo četiri brata — reče Vili i vas četvorica, to znači ukupno osam.

— Nas više nema šest — siktao je varalica, isturivši glavu kao grabljiva ptica i uprevši prst u Vilijeve grudi. — Vajat Erp je strpao Takera iza brave, a Dok Holidej je ranio O' Haru. Sa tom dvojicom ne možemo više računati.

— Zar ne možemo da ih izvučemo iz zatvora?

— Čemu takav poduhvat? — brecnu se Talbot. — Nas smo šestorica protiv jednog čoveka. Sigurno ćemo ga pobediti.

Li, koji sigurno nije bio plašljiv momak, zamišljeno je trljao bradu.

— Ne znam, Talbot! Doka Holideja ne treba potcenjivati. On je najbrži strelac koga je zapad ikad imao.

Vili ga je hitro dopunio:

— Naš najstariji brat Džub je u Frisku upoznao momka koji ga je vi deo u akciji u Čejeni. Tada je kockar Holidej imao petoricu protiv sebe i svu petoricu udesio.

— To me ne bi zanimalo — preki de ga Talbot nestrpljivo. — Ovde će imati šestoricu sivolikih protiv sebe. On će pasti pa makar ga likvidirao poslednji od nas šestorice. Dobili

smo zadatak od velikog vođe da osvojimo grad za potrebe Saveza. Osim toga, naređenje vođe je da Vajat Erp i Dok Holidej, ukoliko stignu ovamo, ne napuste živi grad. Eto, stigli su. Vajat Erp je najverovatnije već gotov, ali je zato Dok Holidej na nogama. Nas smo šestorica i mi ćemo ga ubiti.

— Jesu li Džudi i Ted već na ulici?

— Ne, još nisu. Hteo sam Simsona da pošaljem tamo, ali on ne zna kuću.

— Ja je poznajem — javi se Li. — Idem da ih pozovem.

— Ne, sačekaj — rekao je varalica i uhvatio bivšeg kauboja za mišicu. — Ja ću svakome da odredim mesto. — Posle kratke pauze dodao je žustro:

— Vi svi dobro poznajete pansion. Ako stojite ispred njega, na levoj strani se nalazi mala drvena kuća štavljača kože. Vrata su odmah desno, a levo u hodniku je soba u kojoj se nalazi maršal Dobro me slušajte. Savez se šest ili sedam puta borio protiv Vajata Erpa.

Pomoćnik velikog vođe je svesno lagao, umanjujući broj borbi i poraza kako ne bi obeshrabrio svoje ljude.

— Bile su to velike i teške borbe. Vajatu Erpu je svakog puta uspelo da se živ izvuče. Li je u pravu. Doka

Holideja ne treba potcenjivati. On je opasan strelac. Maršal sigurno ne zaostaje za njim. Uostalom, to niko od mene ne zna bolje. Bilo je mnogo ljudi koji su se borili protiv dva prijatelja iz Dodž Sitija. No, ako budemo mudri i promišljeni, ovo može da bude zvezdani trenutak za tajni savez.

Varalica Talbot je odjednom pao u vatru, zaneo se. Kao i mnogi mali ljudi, koji iznenada dobiju „značajnu dužnost“, osetio se odjednom velikim i moćnim.

— Mi ćemo ga danas napasti. Tu borbu neće preživeti!

— Bravo! — uzviknuo je zaneseno Vili. — Likvidiraćemo ga! Napred, Li, kreni po Džuba i Teda da borba počne što pre.

— Samo polako — upozoravao ga je Talbot. — Ovde naređujem ja i niko drugi. Ako hoćemo da pobedimo maršala — nastavio je mnogo mirnijim tonom — treba da budemo krajnje oprezni. — Ne sme da nam promakne ni najmanja greška.

— Ja sam mislio da imamo posla sa jednim jedinim čovekom — primetio je Li podrugljivo.

Za trenutak mali dežmekasti pomoćnik vođe bio je izbačen iz kola. No, brzo se pribrao i rekao:

— Ne pričaj koješta! Sam si kazao da je Dok Holidej najopasniji strelac na zapadu. Na svojoj koži

sam osetio kako reaguje. Njegove akcije su užasne. Nikada ranije nisam video čoveka koji tako brzo poteže revolver. Tri čoveka protiv njega ne znače ništa. Nas smo šestorica, pa možemo da napadnemo. Da ga pobedimo, potrebno je da se koristimo njegovim oružjem: mirom i hladnokrvnošću.

Sada je čovek koji pravi kišu izložio svoj plan i time dokazao da ima smisla da vodi ljude.

*
* *

Dok Holidej je u pravom trenutku izašao na glavnu ulicu. Učinio je to upravo onda kada se O Hara osvestio i pridizao.

Holidej mu priskoči s leđa i nasloni cev revolvera na rebra.

— Ustaj!

Lupež se s mukom pridiže i podiže ruke u visinu ramene, a Džordžijanac ga je hitro opipao, a onda naredio.

— Hajde kreći!

— Kuda?

— U zatvor!

Šerif Beson koji već ugasio malu lampu, razrogači oči kada vide kako se vrata iznenada otvaraju i kroz njih ulazi čovek sa podignutim ru-

kama, a za njim drugi koga Bes nije poznavao.

— Dovodim vam jednog čoveka...

Holidej nije završio rečenicu, jer se sivoliki neočekivano okrete i zamahnu žestokim bekendom, koji je trebalo da pogodi protivnika u vrh brade.

Naravno, Doka Holideja!

Kockar je munjevito reagovao, povukao se unazad i otkočio oružje. Tako je razbojnik promašio Holideja i ponesen snagom sopstvenog zamaha našao se na podu.

Holidej je stajao raskoračen ispred razbojnika sa uperenim revolverom u ruci.

— Ustaj, lupežu, i mani se šale. Takve stvari mogu da imaju i loš završetak.

Šerif iz Meskvite nije morao više da lupa glavu time ko je neznanac. Naslonio se na sto i uzviknuo:

— Dok Holidej!

— Zatvorite ovog čoveka, šerife.

Sada je tek kockar video i ostalu dvojicu zatvorenika, koje je Vajat ovamo doveo.

I treći im se pridružio.

Holidej je već na putu prema šerifskoj kancelariji napunio revolvere. Najkraćim putem vratio se nazad. Otvarajući krila pomičnih vrata Marvelovog bara držao je oružje na gotovs.

Pucnji su uplašili goste u krčmi, tako da je i sada u Marvelovom baru vladala grobna tišina. Čak i oko šanka, gde je uvek bilo živo, nije se čuo ni glas.

Kada su se otvorila vrata i na njima pojavio Džordžijanac sa svoja dva niklovana revolvera u rukama u krčmi je svaki gost bio ponaosob bio paralisan od straha. Holidej ih je kratko odmerio žmirkajući.

Naravno, odmah se sklonio sa vrata, kako ne bi nekome strelcu iz zasede predstavljao zgodnu metu. Stajao je pored vrata i pogledom ispitivao gosta po gosta.

Bilo je to minut koji ljudi iz Meskvite neće zaboraviti. Što se Doka Holideja tiče, tako nešto se događalo u njegovom životu nebrojeno puta. Dok je šetao pogledom preko krčme. Iz očiju kao da mu je izbijao led.

Odjednom, kao da je kockarevo čelo oživelo. Dva kolta, koja su mu nepomično stajala u ispruženim rukama, za delić sekunde našla su se ponovo u futrolama.

Ljudima u krčmi zastao je dah. Prokletstvo, kako se to dogodilo? Nijedan od prisutnih ne bi mogao da se zakune da je jasno video kako stranac vraća oružje u opasač.

Kockar hitrim koracima pođe uz stepenice na gornji sprat po svoju

torbu. Kada je krenuo gore uz stepenice ljudi su počeli da šapuću. No, videvši ga da se vraća, svi umukoše.

Holidej napusti bar, pređe ulicu i uputi se direktno prema kući štavljaja kože.

•
•

Teško ošamućen sedeo je maršal u staroj naslonjači u dnevnoj sobi štavljaja kože, boreći se protiv slabosti i nesvestice. Onda je u hodniku razabrao neki šum. Neko se šunjao prema vratima. Izvežbanom uhu Vajat Erpa to nije moglo da promakne.

U pravom trenutku izvukao je „bantlajn specijal” i da bi se zaštitio, ispalio tri metka u okvir vrata.

Dejstvo ova tri metka bilo je ogromno i nateralo lupeža da se vrati.

Vajat je ustao iz naslonjače i stajao nekoliko sekundi, lujajući se kao posečena planinska jela pre pada. Pošao je teturajući se prema vratima.

Razbojnik je, međutim, uhvatio maglu.

Čovek iz Misurija krenuo je kao u snu nazad prema naslonjači, ali do nje nije stigao. Tri koraka ispred savladala ga je teška nesvestica i sručila na pod. Srećom, glava mu

je prvo klonula na sedište naslonjače, a tek onda kliznula na pod.

Ležao je tu kada se Holidej vratio i zatvorio vrata.

Za trenutak kockar je zastao okamenjen na pragu, a onda skočio napred, odložio torbu sa instrumentima i okrenuo maršalovo nepomično telo na leđa. Levom rukom je uhvatio maršalov zglobov ruke, a onda desno uho prislonio na levu stranu prijateljevih grudi.

Otvorio je torbu, izvukao iz nje malu flašu viskija, podigao maršalovu glavu i nakrenuo žestoku tečnost.

Na žalost, viski je većim delom tekao preko lica i natapao košulju.

Holidej, pri slaboj svetlosti zvezda koja je dopirala kroz prozor nije mogao da vidi instrumente u svojoj torbi. Opipavao je kao mesečar, a onda našao flašicu koju je tražio, otvorio je i tečnošću natopio zavoj, a onda brzo očistio ranu svog prijatelja. Stavio je zavoj maršalu na glavu, te ga podigao u sedeći položaj i naslonio na fotelju.

Dok se time bavio, čuo je šum nekih koraka u hodniku, naglo se okrenuo i već držao revolver u desnoj ruci. Napregnuto je osluškivao. Neko je išao hodnikom vukući noge.

Kockar ustade i priđe vratima.

— Ko je to?

— Ja sam — javio se hrapavi glas

starog štavljača. — Mister Holidej, malopre je ovde bio jedan čovek i pucao. Pretpostavljam da je ubio maršala.

— Još nije mrtav.

Holidej vrati kolt u futrolu i naže se nad prijatelja.

— Hodite! Pomozite mi. Moramo ga odneti oдавде.

Pogrbljeni starac se pojavi na vratima. Užasnuto, gledao je na nepomično telo na podu.

— On je mrtav — rekao je uplašeno. — Ubijen! Vajat Erp ubijen u mojoj kući!

Nesretni starac se lupio dlanom po čelu.

— Ne pričajte koješta — preseče ga kockar. — Bolje dodite i pomozite mi. Moramo ga što je pre moguće odneti oдавде.

— Kuda? Čemu bi to koristilo? Grad najverovatnije vrvi od razbojnika.

— To može biti — složio se kockar. — A sada hajde, uhvatite ga.

— Gde da ga uhvatim?

— Dole za čizme.

Odneli su ga u hodnik. Holidej nogom otvori vrata koja vode na ulicu.

— Zar tuda? Pa sami ste rekli da grad vrvi od razbojnika.

— Ne, mister, to ste vi rekli. Hajdemo dalje.

— Kuda?

— Ovde uz vašu kuću se nalazi pansion. Tamo je njegova soba.

Niko do sada nije primetio da je visoki stranac iznajmio sobu u pansionu. To nije bilo uostalom ni neobično, jer se Vajat Erp pojavljivao u gradu tek kada padne mrak, a odlazio u rano jutro.

Pošto se čovek koji pravi kišu ponašao do tada mirno i oprezno, maršalu nije ni pao u oči.

Upravo su stigli do pansiona, kada dva čoveka skočiše sa trema.

Odjeknuši pucnji. Jedan od metaka udari u gvozdeni klin i zviždeći skrete sa pravca.

— Dalje! — naredi Holidej starom štavljaču.

Međutim, ovaj je pustio maršalove noge i poleteo. U trenutku kad je stigao do svojih vrata metak mu prozvižda pored same glave.

Holidej je leđeno i mirno povukao telo svog prijatelja dublje u udubljenje vrata pansiona, tamo gde je ranije Džek Talbot stajao pritajen i osluškivao.

Metci su zviždali oko njih i zariivali se u drveni zid. Holidej je leđima gurnuo vrata koja su srećom bila otvorena i uneo teško maršalovo telo u hodnik.

Samo što je položio Vajata na pod hodnika, a već je napolju primetio čoveka sa uperenim revolverom. U

sledećem trenutku iz cevi je bljunula vatra.

Kockar je spustio ruku prema bedru i kroz futrolu nišanio. Metak je proleteo kroz ulaz pansiona i pogodio čoveka na rastojanju od devet jardi.

Napadač se zanesse, klonu na kolena, ponovo se uspravi i otrča. Holidej sada gurnu nogom teška vrata i spusti rezu.

Na žalost time se ponoćna gužva nije okončala. Još mu je leva ruka bila na rezi, kada je na suprotnom kraju hodnika, kod vrata koja vode u dvorište čuo šum. Naglo se okrenuo, držeći oba revolvera u rukama.

Na otvorenim dvorišnim vratima stajao je čovek. Kockar je jasno mogao da nazire njegove konture. Bio je visok, širokih ramena i uzanih bedara. Posmatrao ga je delić sekunde, a onda kao da mu je nešto sinulo kroz glavu. Zar to nisu obriši čoveka koga dobro poznaje.

Ajka Klantona!

To saznanje bilo je tako užasno, da je hladnokrvni kockar za trenutak ostao okamenjen.

Čovek na vratima se nije pomakao. Onda se čuo njegov glas. Pozdravio je na španskom.

To nije bio glas Ajka Klantona. Međutim, i njegov glas je Dok Holidej poznavao. Bio je zbunjen neverovatnom sličnošću ovog čoveka sa

nekadašnjim vođom bande Ajkom Klantonom. Njegova pojava nije ništa manje iznenadila kockara, nego što bi ga iznenadila pojava Ajka Klantona.

Čovek koji je stajao na vratima bio je Kirk Mek Loveri!

Isti onaj Kirk Mek Loveri, čija su braća Frenk i Tom 25. oktobra 1881. godine vodila borbu u Tombston-skom OK koralu vodila borbu na strani Klantonovih i ostalih da zauvek leže u koralu. Kerk Mek Loveri je bio čovek koji je nekoliko puta presecao put dvojici prijatelja iz Dodž Sitija baš u vreme kada su vodili najžešće borbe protiv sivolikih. Poslednji put su se sreli u Šošonu, planinskom gradu Kolorada, gde se ovaj iznenada pojavio. Neverovatna sličnost između Ajka Klantona i njega ponovo je zbunila Holideja. Tako je bilo i kada se ovaj kauboj iz doline San Pedro pojavio u Šošonu!

Dok i Vajat su dugo lupali glavu šta li je sa tim čovekom. Nisu mogli da nađu dokaze da pripada bandi sivolikih.

Mračni Kirk Mek Loveri nije ni malo ličio na svoju braću. Iako se za Frenka moglo reći u svoje vreme da je prepreden i premazan svim mas-tima, Kirk, srednji od trojice braće, bio je mnogo pametniji od Frenka i Toma. Bio je hazarder i odličan strelac.

Kakav cilj je imao ovaj čovek, koga nije bilo lako prozreti?

Uvek je nosio elegantna crna odeli i bele blistave košulje. Oko njega se širio prijatan miris kolonjske vode iz Evrope. S jedne strane hteo je da svima upadne u oči, a sa druge da bude neupadljiv. Osoba puna protivrečnosti.

Ovaj Kirk Mek Loveri bio je jedan od malobrojnih koga nisu uspeali da prozru. Što je bilo još gore za Vajat Erpa i Dok Holideja, predstavljao je jednog iz kruga sumnjivih da je vođa bande ljudi s vešalima.

Dok Holidej je još uvek bio zbunjnjen sličnošću između Kirka Mek Loverija i Ajka Klantona. Istina, Klantonovi i Mek Loverijevi su bili u srodstvu, ali je kockar tek sada video do koje mere su slični. Kao što je poznato, Vajat Erp i Dok Holidej su veoma često ozbiljno posumnjali da vođa bande nije Ajk Klanton. Šta ako je nekadašnji kauboj iz doline San Pedro baš taj dugo traženi zločinac?

O svemu tome razmišljao je kockar videvši Mek Loverija na vratima. I on je bio razbojnik, u to nije bilo sumnje. Činjenicu nije mogla ni to da izmeni što se odevao kao džentlmen.

— Kakva je to galama ovde? — rekao je svojim unjkavim, podrug-

ljivim glasom. — Ovde niko živi ne može da spava.

— Ko od vas traži da spavate, Mek Loveri? Pucnjava je zaglušujuća, — uzvрати mu kockar ledeno.

— Dok Holidej? — Nekadašnji kauboj iz doline San Pedro se pomače sa praga, nasloni na zid i prekrsti noge. Ova izrazita ležernost bila je tipična za njega. — Mogao sam i da pretpostavim da ste ovde. Uostalom, vi ste me veoma često trzali i budili. Neka vas đavo nosi! Imate li bar vatre?

— Holidej ga je video kako se kreće kao senka prema njemu. Mek Loveri je izvadio tabakeru i stavio cigaretu među zube.

Holidej je još uvek stajao sa revolverima u rukama.

— Da, ja ovde imam dosta vatre za vas, Mek Loveri.

— Meni je potrebna samo šibica uzvratio je Kirk hladno.

Holidej vrati levi revolver u futrolu, a onda baci palidrvce kroz hodnik. Onda se saže, podiže Vajata u sedeći položaj i nasloni ga na zid hodnika. Pri tom nije ispuštao revolver iz desne ruke.

Mek Loverijeva glava je nekoliko trenutaka bila obavijena oblakom duvanskog dima.

— Šta se ovde u stvari zbiva?

— To bih i ja voleo da znam — uzvрати mu Holidej hladno.

— Gde je maršal?

Holidej je oklevao za trenutak, pre nego što je odgovorio, a onda se trgao isto kao i čovek iz San Pedra, čuvši odgovor koji je došao jasan i odlučan sa maršalovih usana.

— Ovde.

U hodniku je vladala tišina.

Mek Loveri se okrete i baci nedopušenu cigaretu u dvorište.

Dok Holidej i Vajat Erp su pogledom pratili žar koji je nekoliko trenutaka svetlucao u mraku.

— Ah, neka sve ide do đavola! Popiću još jedno piće — rekao je Kirk Mek Loveri i krenuo u dvorište.

Odakle li je samo došao?

Da li je moguće da je potpuno bešumno sišao niz stepenice sa sprata? Možda je imao sobu u prizemlju, pa je zahvaljujući tome tako brzo stigao do dvorišnih vrata.

Koraci Mek Loverija jasno su se čuli u dvorištu, zatim je škripnula kapija, a posle toga zavládala tišina.

— Kako stoji stvar? — raspitivao se kockar tiho.

Umesto odgovora maršal se podboči na obe ruke i uspravi. Bio je još uvek nesiguran na nogama, pa se naslonio na zid i opipa glavu.

— Ili sam ja još uvek poluošamućen, ili sam pak doista video na vratima Kirka Mek Loverija?

— Niste ošamućeni, Vajate. On je doista bio ovde.

— Kako li je samo ovde dospeo?

— To bih i ja voleo da znam.

Maršal dodirnu jezikom usne, a onda duboko udahnu vazduh.

— Prokletstvo, imam neki čudan ukus u ustima. Kao da je u pitanju viski.

— I to je tačno. Popili ste malo viskija.

— Zar ja?

— Pa znate već moj način lečenja — uzvрати kockar, pripaljujući cigaretu. Kada se palidrvce razgorelo, prineo ga je prijateljevom licu. Pošto je video maršalove oči, bilo mu je jasno da je sada sa njim sasvim u redu.

— To je bilo jedno prilično žestoko bum — rekao je, bacajući odgorelo palidrvce na kameni pod hodnika.

— Jeste. Kao mladić jednom sam pao sa ponija i udario glavu o kamen. Bilo je to slično kao ovo danas.

— Nije ništa opasno — umirivao ga je kockar. — Metak vas je samo malo jače okrznuo. U najgorem slučaju može da ostane ožiljak.

— Hteo bih da znam od čega mi je onda tako užasno muka?

— Reći ću vam odmah. Još od jutros niste ništa okusili.

— U pravu ste. Znači, to je razlog.

Vajat se odvoji od zida i lagano pođe prema vratima dvorišta.

Holidej ga je pratio u stopu. Ispred vrata Vajat zastade i preko ramena pogleda prijatelja.

— Hej, zašto me pratite kao senka? — Onda se tiho nasmejao. — Sigurno strahujete da se ne preturim kao drvena lutka.

Holidej sleže ramenima.

— Nije isključeno.

— To je prošlo. Želeo bih da znam kuda je onaj momak otišao.

— Strahujem da na to pitanje nećete dobiti odgovor. Mek Loveri ima đavolski talenat da se iznenada pojavi, kao utvara, i isto tako nestane.

*
* *

Dva brata Skriper, koja su na istočnom kraju grada čuvala stražu u sobici u potkrovlju, čula su pucnjavu. Najstariji Džub, je hteo da vidi šta se zbiva. Njegov brat Ted nije hteo da ostane sam u sobi pa je zato rekao:

— Idem i ja s tobom:

Obojica su napustila kuću, prešla ulicu i krenula držeći se senki i tremova. Uskoro su ugledali svetlo okrečenu fasadu pansiona. Tamo je nas tala neka gužva. Tek Skriper je izgubio nerve, potegao kolt i počeo da puca. Njegov primer sledio je i Džub.

Konačno je dvadesettrogodišnji Tek Skriper bio dovoljno nepromišljen da sa revolverom priđe ulazu u pansion, tako da ga je kockar pogodio. Rana je bila vrlo ozbiljna. Ted Skriper je do kraja svog života ostao bogalj.

Džub ga je povukao nazad, uneo u kuću i pripalio dole u kuhinji lampu. Svetlost se nije mogla videti sa ulice. Utvrdio je da rana nije opasna po život.

Ted je ležao ječeći na postelji i psovao Talbota i sve ostale.

Džub mu je previo ranu, a onda ga ostavio samog i obilaznim putem krenuo prema zapadnom kraju grada da potraži ostale.

*
* *

Kada je Džek Talbot stupio u napuštenu memljivu kuću, odmah je primetio svetlost u kuhinji. Potrčao je napred, gurnuo vrata i otkrio Teda Skripera na postelji.

— Prokletsvo, šta se ovde zbiva?

Ranjenik opsova žestoko i pokušava da se malo uspravi. Lice mu je bilo izobličeno od bola i gneva.

— Vuci se do đavola, prokleti kepecu, ubiću te! Ko je pucao na mene?

— Pucao? — Talbot preblede. —

Jesi li lud? Ko je mogao da puca na tebe?

— Otkud znam! Bili smo dole na glavnoj ulici kada je najednom počela pucnjava.

Na to se čovek koji pravi kišu podboči.

— Tako, dakle, bili ste u glavnoj ulici? Smem li da pitam ko vas je ta mo poslao? Smem li tako isto da pitam gde je tvoj brat Džub?

— Nema šta da pitaš — breću se ranjenik. — Gubi se napolje, inače ću te tresnuti lampom u glavu!

Na to varalica priđe napred do posrelje i prilepi ranjeniku dva žestoka šamara.

— Tako. Sad znaš da od danas više ne pripadaš nama i šta o tebi mislim. Što se pak tiče tvog brata Džuba, to ću još da odlučim. — Okrenuo se sada prema ostalima koji su pristigli i naredio: — Hajde, krenite.

Li i Vili su zbunjeno gledali brata, kako bleđ leži na postelji, grčevito stežući pokrivač.

— Vi, idioti, vi budale! Svi nalećete na zid! Zar niste primetili da ceo grad vrvi od čuvara zakona! — vikao je ranjenik.

Talbot zastade i zaključio mirno:

— On bunca.

Rekavši to izašao je napolje, a ostali za njim kao poslušni psi.

Zastao je ispred kućnih vrata i neko vreme razmišljao, a onda šapatom ostalima izneo plan koji je skovao.

Sa ulice se čuo šum koraka.

— Hajde, priljubite se uz zid — došapnu Talbot.

Vrata kuće su se otvorila, jedan čovek ukorači unutra, ali se neko iz mraka sruči na njega.

— Ostavite me, psi jedni! — uzviknuo je Džub, koji je svoju braću Vili i Lija očigledno poznao po psov-kama.

— To je Džub! — jeknu Vili i uzmače.

— Da, Džub — potvrdi Li.

— Meni je sasvim svejedno ko je — prosikta Talbot, stežući desnom rukom nož. — To pseto treba ubiti.

Iznenada čovek koji pravi kišu posta svestan činjenice da ima protiv sebe tri brata Skiper. Na pomoć kockara Simsona iza sebe nije računao.

Zbog toga je pokušao odmah da se izvuče.

— Mi doista nemamo vremena da se ovde prepiremo. Ali, kažem ti Džub, ako još jednom preduzmeš nešto na svoju ruku, ono što nisam ja naredio, zlo po tebe! Tvom bratu sam to već objasnio. Sada nemamo vremena za gubljenje. Ponoć je prošla. Ne mogu da se otmem uverenju da ona dva psa nisu došla sama u grad. Moj plan vam je poznat!

* *

Novi plan varalice Džefa Talbota je bio loš.

Sve do praskozorja sedeli su lupeži na stepenicama trema napuštene kuće i razmišljali sve goreg raspoređenja kako da doskoče opasnom protivniku. Strah od Doka Holideja bio je sada još veći.

— Zar ne bi bilo možda dobro da celu stvar malo odložimo? — predložio je Simson oko tri sata.

Talbot skoči na noge.

— Šta to trabunjaš! Pa mi imamo — zadatak...

Međutim, što je vreme dalje odmicalo, ni Talbot nije bio tako oduševljen zadatkom koji je trebalo izvršiti. Kad je dan počeo da sviće, od njegove hrabrosti gotovo da ništa nije ostalo. U stvari, jedino je razmišljao o tome kako da se kao sivi pacov provuče kroz rupu i šmugne.

Međutim, ispred te rupe stajali su i sprečavali ga u bekstvu tri brata Skriper i varalica na kartama Simson. Sprečavali su ga da se kukavički izvuče. Dakle, nije imao izbora. Morao je u borbu koju je sam izabrao.

Sve što je dan više osvajao, Talbotov strah bivao je veći. Odjednom više nije bio zainteresovan da postane sledbenik velikog Kapučina. Sve one reči koji mu je tajni vođa saopštavao preko kurira, sada su mu se činile kao prazno nagvaždanje, kao reči čoveka poremećena uma.

Ova četvorica sivolikih, koje je sada oko sebe okupio, primoravala su ga da ostane pomoćnik velikog vođe, vođa ove grupe, što mu je u ovom trenutku veoma teško padalo.

Skovao je sedam različitih planova i svi do jednog pali su u vodu.

Dan je već uveliko svitao!

Nezadrživo se pomaljao na istočnom horizontu i bacao svoju bledu svetlost na glavnu ulicu prašnjavog gradića Meskvite.

Bilo je dvadeset minuta do tri kada su petorica sivolikih rešila da povedu odlučujuću bitku.

Džub Skirper je otvorio vrata prema dvorištu i bleđa svetlost obasjala lica razbojnika.

Kada je video divlje izraze na licima svojih ljudi varalica kao da je ponovo živnuo, osmelio se.

— Moramo uspeti, momci! Konačno, imaćemo posla samo sa jednim jedinim čovekom. Maršal je u najmanje ruku teže pogođen, ako ne i mrtav do sada. Dok Holidej mora da umre pre nego što izgreje sunce!

Ponovio im je ono što je već u toku noći kazao:

— Mi ćemo kockara izazvati na ulicu na dvoboj!

* *
*

Vajat Erp i Dok Holidej su napustili kuću i uputili se preko u krčmu koja se u međuvremenu ispraznila.

Samo jedan jedini gost stajao je u njoj oslonjen o šank.

Kirk Mek Loveri!

Kockar Holidej stupi uz njega i da de krčmaru znak.

Ovaj skide sa police flašu viskija.

Kauboj iz doline San Pedro podiže glavu i reče unjkavo:

— Koliko mi je poznato, ovaj džentlmen više voli brendil

Holidej je sačekao da mu krčmar natoči, otpi gutljaj, pa se laktovima osloni na ivicu šanka i zakači levom potpeticom za mesinganu šipku.

— Imati li i ovde drage rođake, kao i gore u Šošonu?

— Smejaćete se Dok. Imam!

— Neću se smejati, Mek Loveri.

Ne čudi me što u svakom razbojničkom gnezdu imate po nekog rođaka.

Svako drugi bi se sada okrenuo i mašio za revolver. No, kauboj iz doline San Pedro nije. Potpuno nemarno je izvadio jednu Virdžinija cigaru koja je stajala u kutiji na šanku, stavio je među zube i prihvatio pripaljeno palidrvce koje mu je krčmar pružio.

— Žao mi je što moja porodica ne živi u velikim gradovima, Dok kao što je to sa vama slučaj.

Vajat Erp, koji je stajao napolju pored krila pomičnih vrata, spustio se u stolicu za ljuljanje i motrio ulicu.

Kockar se ponovo maši za čašu, ispi je, baci novčić na šank i pođe uz stepenice na gornji sprat.

— Laku noć! Ne zaboravite da svoje rođake pozdravite s moje strane, Mek Loveri!

Kirk podiže glavu i ne vadeći cigaru iz usta reče:

— Bojim se da ćete se ipak smejati, Dok. Moj rođak je mesni šerif!

Holidej, koji se već popeo na treći stepenik, zastade i ispitivački odmeri Mek Loverija. Na to ovaj samo sleže ramenima.

— Da, doista, stari Beson je moj ujak. Nisam baš raspoložen da ga posetim, ali je moj otac tako hteo!

Dva sata je prošlo kada je Holidej čuo na vratima tiho kucanje. Odmah je ustao uzeo revolver i prišao vratima.

— Ko je?

— Ja sam.

Holidej je poznao Mek Loverijev glas.

— Šta hoćete?

— Otvorite, Dok!

Kockar otvori vrata ne ispuštajući oružje.

Kada je Kirk ugledao revolver, na licu mu zaigra podrugljiv osmeh.

— Malo pre sam posetio ujaka. Razgovarali smo više od pola sata. Bolje rečeno, uglavnom je on govorio, grdio me je...

— Šta ste hteli, Kirk? — izgovorio je Holidej nestrpljivo.

— Pretpostavljam da vas ne čudi, Dok, što me jedan šerif grdi?

— Ne, to me doista ne čudi. A sada kažite ono što ste hteli!

— Hm, hteo sam samo da vam kažem da sam vraćajući se u pension video nekolicinu momaka koji se prikrivaju na istočnom izlazu iz grada u jednoj napuštenoj kući. Možda su to vaši ili maršalovi prijatelji. Pomislio sam da bih vas time obradovao, jer nećete morati dugo da ih tražite.

Pritom je dodirnuo obod šešira u znak pozdrava i otišao.

Holidej je krenuo za njim. Kada je stigao do prozora krčme, mogao je još da vidi kako Mek Loveri prelazi ulicu i stupa u pension. Kockar ga je sledio i tamo zapazio kako ulazi u poslednju sobu levo u prizemlju.

Odmah zatim Holidej je stigao pred vrata sobe svog prijatelja. Kada ga je čuo kako ravnomerno diše pošao je nazad. Nije još stigao do ulaznih vrata, kada je na spratu čuo korake. Zastao je i čekao.

Bio je to čovek iz Misurija. Silazeći niz stepenice, pitao je?

— Šta se dogodilo, Dok?

— Ne znam. Imao sam prilično neobičnu posetu. Kirk mi je nešto ispričao. Možda je govorio istinu, a možda je samo hteo da me nasapunja...

Kada su dva prijatelja iz Dodž Sitija stupila na ulicu sunce je već na istočnom horizontu stvorilo narandžastocrvenu prugu i obojilo kuće nestvarnim zlatastim sjajem.

U tom trenutku su iz napuštene kuće nedavno umrle pralje izašla i petorica sivolikiha.

Džek Talbot je išao napred. Sledili su ga Džub Skriper i njegov brat Li. Za njima su stupali Vili Skriper i Ron Simson.

Zastali su čim su primetili dva prijatelja ispred zgrade pansiona.

Holidej se raskoračio i zadenuo palčeve u opasač.

— Sve mi se čini da je dobri Kirk ili velika lopuža ili želi da odagna sećanje na određenog čoveka, koje je juče u meni probudio.

Vajat popravi revolvere, gurnuvši ih malo napred, navuče šešir na čelo da pokrije veliki flaster i reče muklo:

— Hajdemo!

Krenuli su.

U tom trenutku su na istoku primetili oblak prašine kako se približava. Bili su to otac i sin Korner!

Džub Skriper okrete glavu i vide ih, a onda uzbuđeno promrsi, ponovo spustivši pogled na maršala.

— Mislio sam da je mrtav!

— Zaveži! — breću se Talbot.

Pošto su se Vajat i Dok približili

na petnaest koraka, zastali su ispred razbojnika.

Talbotu se činilo da mu se tle izmiče pod nogama. Sva hrabrost kao da je rukom bila odnesena. Žalio je što u ovom trenutku nije negde daleko, ili bar nekoliko jardi pod peščanim tlom.

Naročito je bio gnevan na samog sebe što je pre nekoliko trenutaka izvukao iz džepa sivu maramu i njome pokrio donju polovinu lica. Ostali su takođe sledili njegov primer.

Prema tome, sada nije bilo uopšte sumnje da pripadaju ozloglašenoj bandi ljudi s vešalima.

Vajat Erp i Dok Holidej nisu uopšte bili iznenađeni ovakvim obrtom!

Ne obraćajući pažnju na razbojnike, maršal pogleda jahače.

— Helo, mister Korner! Šta vas tako rano dovodi u grad?

Rančer mu uzvratil:

— Učinilo nam se da nije zgodno da dozvolimo našem vrlo čarobnjaku s kišom da tek tako, bez pozdrava, otputuje!

— Dobra ideja, mister Korner!

Maršal je video kako otac i sin podižu puške i nišane.

— Da malo potprašimo ovaj šljam, maršale?

Na to kockara Simonsona izdadoše nervi. Podigao je ruke visoko iznad glave i počeo da viče:

— Ja odustajem! Predajem se! — Onda se obratio svojim prijateljima: — Jeste li umobolni? Nemojte dozvoliti da vas pobiju kao zečeve. Nema svrhe! Dvoumili smo se da napadnemo i jednog od njih, a sada

su obojica tu! A za leđima su oni s puškama!

Džub Skriper pogleda braću, pa i on podiže ruke.

Konačno je Džek Talbot bio sam. Skupio je obrve, a onda i on podigao ruke.

*
* *

Sedokosi ujak kauboja iz doline San Pedro dobio je još petoricu gostiju.

Sunce još nije potpuno izgrejalo, a rančer Korner je svu svoju imovinu dobio nazad. Trgovac Leklerk nije mnogo negodovao videvši ko stoji iza rančera.

Kada je sa zvonika male prezbiterijanske crkve otkucalo podne nad Meskvitu su se navukli crni oblaci.

Vajat Erp, Dok Holidej i dvojica Kornera stajali su na tremu pansi-

ona i posmatrali horizont na zapadu.

Korner protrlja bradu:

— Neka ga nosi đavo, ali mi se čini da će mi Talbot dati besplatnu stodolarsku kišu.

Maršal je posmatrao oblake.

— To će biti kiša od hiljadu dolara, rančeru! Budite sigurni.

Samo nekoliko minuta kasnije pljusnula je kiša. Lilo je kao iz kablja.

Kiša je padala puna tri dana.

U zoru trećeg dana Vajat i Dok su videli da Kirk Mek Loveri napušta grad.

Kada je kauboj uzjahao konja, u dvorištu se stvorio maršal.

Kirk zastade na kapiji i reče svojim unjkavim, podsmešljivim glasom:

— Ukoliko vas to možda zanima, ja sada jašim u dolinu San Pedro...

Sunce je izgrejalo i dva prijatelja iz Dodž Sitija napustila su prašnjavi gradić Meskvitu.

K R A J

**SVAKOG DRUGOG
ČETVRTKA**

**NAJLEPŠE
LJUBAVNE PRIČE**

**SVETSKI HIT
SVETSKI HIT**

ZLATNI

KUPIDON

A black and white illustration of a man in a suit and hat being thrown or falling by another man in a suit. The man in the suit is holding a cane. The man in the hat is being thrown into the air.

AVANTURE LEGENDARNOG ŠERIFA DIVLJEG ZAPADA

SREBRNA ZVEZDA

svake druge srede u svim kioscima

ČITAJTE SLEDEĆI ROMAN

SVAKE SUBOTE
NOVA SVESKA!
64 STRANE - 2 DINARA!

Izdaje i štampa NIP „FORUM“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ. Izbor i kreacija: D. MILOSAVLJEVIĆ. Pretplata za 3 meseca 26
dinara, za 6 meseci 52 dinara, za jednu godinu 104 dinara. Za inostranstvo cene su
dvostruke. Uplaćivati na žiro-račun 657-1-255 sa naznakom za „Vajat Erpa“.

25. decembar 1971.